



EN XEU ALTA

PERIÒDIC ANÀRQUIC

Iniciativa de la Xarxa Anarquista

Juny 2010 Núm. 4 Època II
PUBLICACIÓ GRATUÏTA

www.xarxanarquista.org

LA MOVILIZACIÓN DEL PUEBLO GRIEGO CONTINÚA

No nos la vais a pegar con la historia de la crisis, con el “vamos a empezar de cero” o el “esto sólo lo arreglamos entre todxs” con el “basta con ajustarse el cinturón durante una temporadita”. En realidad las desastrosas cifras del paro no nos suscitan ningún sentimiento. La crisis es una manera de gobernar. Cuando este mundo parece no tener otra forma de sostenerse que mediante la gestión infinita de su propia derrota. Muchxs querrían vernos detrás del Estado, movilizados solidarios con una improbable chapuza de la sociedad. Pero resulta que nos repugna de tal manera unirnos a esta movilización, que puede que decidamos más bien tumbar definitivamente al capitalismo.

La insurrección que viene

μια γνωστή-άγνωστη
(Un conocido-desconocido)

Las movilizaciones durante el pasado mes de mayo en Grecia han sido las más multitudinarias de los últimos 20 años. Estas movilizaciones por parte de toda la sociedad griega en contra de las reformas sociales impuestas por el gobierno socialista del PASOK (para supuestamente salir de la crisis económica) y en contra de los créditos de más 100.000 millones de euros contraídos con el FMI y la Unión Europea.

Durante el pasado mes se han convocado dos días de huelga general (con un respaldo del 80% de la población helénica según diferentes fuentes), una el día 5 de mayo con una manifestación de aproximadamente 200.000 que recorrió la capital, Atenas y que se concentró en el parlamento griego durante varias horas pese a que el ambiente estaba colapsado de gases lacrimógenos. En las calles se respiraba la voluntad de tomar el parlamento, lxs manifestantes coreaban “vamos a quemar el parlamento”. Las movilizaciones se han extendido por todas las ciudades del país.

El día 20 de mayo hubo otra huelga general, a la manifestación en Atenas acudieron unas 100.000 personas (sin contar las 50.000 personas que acudieron a la convocada por el partido comunista, el PAME) la manifestación estuvo durante más de dos horas en plaza Sintagma pese al lanzamiento de gases lacrimógenos y varias cargas por parte de la policía griega.

Pero estos dos días no son una excepción, desde la insurrección de diciembre del 2008 a raíz del asesinato de Alex a manos de un policía, el conflicto se ha extendido a toda la población griega. La gente ha perdido el miedo y ha conquistado la calle, el clima de tensión y la inseguridad del gobierno, al ver como por momentos el control se le escapa de las manos, han calado hondo en el pueblo griego. Durante el mes de mayo las movilizaciones no han cesado: marchas en solidaridad con lxs compañerxs anarquistas detenidxs, las importantes manifestaciones durante el 1º de mayo a lo largo de toda su geografía, las protestas y ocupaciones masivas de facultades en contra de las elecciones estudiantiles, la organización de festivales



LAS MOVILIZACIONES DURANTE EL PASADO MES DE MAYO EN GRECIA HAN SIDO LAS MÁS MULTITUDINARIAS DE LOS ÚLTIMOS 20 AÑOS

como el B-Fest de la facultad de bellas artes, y gran número de acciones de sabotaje y ataque al engranaje capitalista, la ocupación de la televisión pública por parte de lxs profesores de secundaria en huelga, las ocupaciones de varios (h)ayuntamientos, creaciones de asambleas de base... ..estas, son sólo unas pequeñas pinceladas de la guerra social que sucede a pocos quilómetros de nuestras casas, en un país de la CEE, un país

con el que sin duda compartimos mucho más política y económicamente que con Francia o Alemania, aunque desgraciadamente la realidad social de lucha y de rechazo contra el Estado y el capital sean totalmente distintas.

El acoso y la represión policiales han deparado episodios, que reviven en muchxs sin duda la represión sufrida durante la dictadura militar. En respuesta a las movilizaciones de los días 5 y 6 de mayo la policía ateniense rodeó el barrio anarquista de Exarchia e irrumpió atacando y rompiendo con sus porras los cristales de librerías libertarias, cantinas, comercios y agrediendo y golpeando a diferentes vecinxs del barrio bajo insultos y amenazas. La muerte de varixs compañerxs (como la de Lambros Foundas hace dos meses) a manos de “lxs perrxs de lxs patrones” han golpeado al movimiento libertario, pero sus asesinatos, la represión y encarcelación de diversxs compañerxs bajo acusaciones cuanto menos cuestionables no han podido detener la determinación y las ansias de libertad de un pueblo que día a día,

piedra a piedra, golpe a golpe nos muestra un camino sin punto de retorno.

Incluso los desgraciados hechos del banco Marfin¹, no han mermado las ganas de libertad y de un cambio en Grecia. El pueblo griego ha perdido el miedo, las herramientas utilizadas durante años por lxs compañerxs anarquistas y una herencia de luchas estudiantiles (y no) que sacudieron al gobierno griego desde la calle y las barricadas del barrio de Exarchia en los años 80 están suponiendo una dura lección para lxs gobernantes del país. Los fuegos encendidos en diciembre de 2008 continúan iluminando la oscuridad que nos envuelve, soplan vientos de cambio desde los Balcanes, en nuestras manos esta avivar las llamas para iluminarnos o continuar apagándolos y deambular por siempre en este camino hacia ninguna parte.

¹ Para más información leer en www.alasbarricadas.org, la carta de un empleado del banco Marfin y la carta de lxs compañerxs anarquistas en respuesta a los hechos sucedidos. También en www.grecialibertaria.blogspot.com

LA TOLERÀNCIA REPRESSIVA DEL MULTICULTURALISME

Nova reforma laboral imminent mentre algunes encara no ens hem recuperat de la darrera, la del 2006, ni de tot el que s'ha implantat a partir de la reconversió i reestructuració del 1993, amb la davallada post-especulació & Olimpíades marcada per la crisi del Golf, un context unipolar, i no per atzar, amb el Tractat de Maastricht del 1992 que conformà la Unió Europea, és a dir, l'Europa Fortalesa, deixant enrere la Comunitat Econòmica Europea tot introduint aliances en defensa i justícia així com la planificació de la Unió Econòmica Monetària (llegeixis la decisió d'introduir una moneda europea única gestionada per un Banc Central Europeu: l'euro, el mateix que tan ens ha anivellat a l'Europa del pa i les llegums a preus desorbitats).

En aquella primera meitat dels anys 90 tenia 11 anys, recordo perfectament l'ambient de casa, el tèxtil havia entrat ja en fase terminal aguda i moltes dones, com la meua mare, van haver de sortir pitant del món del teixit per endinsar-se al món dels contractes escombraries del sector serveis que amb tanta força emergia. Aleshores em semblava que la importància del treball assalariat seria l'epicentre d'una vida adulta que veia molt lluny però amb molta il·lusió. Convivint amb les dificultats d'accedir a un lloc de treball d'una mare soltera sense estudis, ofici ni masses contactes i tot el que se'n derivà com l'emigració a petita escala i les dificultats econòmiques, el recel vers un sistema socioeconòmic que encara no sabia ni tan sols adjectivar agafava forma. Ara, amb una llunyania de poc més de 15 anys, certament, ja no veig les coses des d'un punt de vista tan condescendent. Cada dia tinc més preguntes sobre el món que m'envolta i paradoxalment com més són les respostes a les quals m'aproximo més creix aquell recel que començà anys enrere sense saber-hi posar paraules.

Ara m'adono que, tant la meua mare com jo, som un dels milers de testimonis que serveixen per entendre la genealogia de la dominació social basada en el treball assalariat, la societat de consum i un multiculturalisme despolititzat com a ideologia actual del capitalisme global. I és que sense haver d'anar massa lluny, la mateixa Transacció Espanyola (hi ha qui continua defensant que fou una Transició, sic) no fou més que un transformisme en el qual les elits dels partits polítics històrics i d'altres de nous

que es formaven a córrer-cuita, partits i grups que havien combatut la dictadura i certament patit presó i sang es submergien en el magma de l'oposició democràtica per tal de legitimar el destí que el franquisme evolucionista els havia dissenyat. Eus ací doncs la vinculació d'aquesta Transacció amb el moment econòmic i polític internacional que es reestructurava davant les crisis del 1973 i 1979 i la vinculació de magnats espanyols com Martin Villa o algunes elements de la banca espanyola, els mateixos que són hereus actualment d'un franquisme no depurat amb aquest últim bunyol, el de les hipoteques subprime de l'altra banda de l'Atlàntic, de la temperada Mar Mediterrània, del que aquí coneixem com a endeutament de les famílies.

I és que ja hi ha qui formula termes tipus el de postpolítica per tal de caracteritzar la vida contemporània a través d'una cruesa fervent i no funcional, qui crea categories per analitzar què passa, com aquesta anomenada postpolítica mira d'impedir la tensió i extensió de les reivindicacions particulars com les vagues o boicots que s'havien arribat a polititzar però que actualment es queden majoritàriament en això, en reivindicacions puntuals, malgrat la flama encesa de la Grècia eurocèntricament tipificada com a bressol de la civilització occidental. No sorprèn doncs que mentre d'una banda es mobilitza tot un aparell d'experts tipus treballadorxs socials, mesures econòmiques reactives...; de l'altra, es donin explosions de violència social, per mi continguda i no estratègicament ben dirigida, en una Barcelona orgullosa d'un Barça que ha guanyat la lliga. I és que forces vegades penso que sí, que tenim el que ens mereixem, que visc en una societat que prefereix violar a la immigrant que sap que no anirà a la policia per la seva irregularitat vers la llei d'estrangeria o assistir i formar part activa acríticament de tota la psicologia de masses que no pas confrontar la cultura de la delegació per indignar-se ferventment davant d'un govern que l'única cosa que ens confirma és precisament que qualsevol partit pot aplicar una política econòmica neocon. I fins quan seguirem responen a aquesta cultura de la submissió? Fins quan continuarem tenint aquests tics de superioritat que ens submergeixen en debats estèrils sobre si legislar o no, preventivament és clar (sic), com han d'anar vestides les poques dones de Cunit que porten burka? És que potser ens preocupem d'alguna cosa més que els afecta? És que no podem anar més enllà i pensar que la religiositat catòlica també opta per l'ocultació de la

carn de les monges? No podem adonar-nos que com a dones no ens podem posicionar amb una prepotència que ens allunya de la solidaritat i ens apropa al racisme? És que també haurem d'assimilar pacífica i cívicament una reforma laboral que tot i que sembla que serà publicada en ple Mundial (bbff), a més a més, portarà implícita una retallada de dies d'indemnització per acomiadament improcedent amb un tint judeocristià de 33 dies?

Certament en aquestes pàgines no hi trobarem pretensions de fórmules màgiques per a un canvi social, ara bé, des de la senzillesa aquí aquestes estan impreses precisament per expressar l'existència d'un antagonisme vers aquesta passivitat racista, masclista i classista dominant que ens envolta. Animeu-vos a enviar-hi reflexions o aportacions per fer que aquesta sigui una eina de contrainformació llibertària punyent en constant construcció!!

GEROGLÍFICS

M. Gardó*

Kp LL yo
Med Bn
OP oT
C
:: agost k
p ll
aaa
abril k R
k k

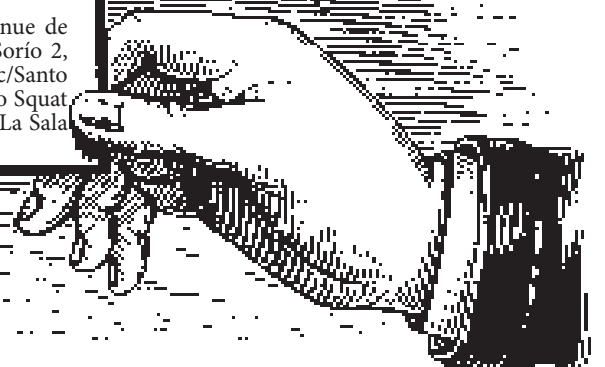
*Extret el primer *geroglífic* de "La Tramontana", números 195 i 196, del març de 1885. El segon és del mateix periòdic, números 221 i 222, setembre de 1885. S'ha respectat l'ortografia original no normalitzada. Solucions a la pàgina 14.

Podeu trobar l'En Veu Alta digitalitzat a: www.xarxanarquista.org

Els articles i opinions són només responsabilitat dels seus i les seves autors.

CATALUNYA, PENÍNSULA I ILLES: Ateneu Llibertari Sabadell (passeig Edgard Ricetti 18), CNT Terrassa (carretera de Montcada, Terrassa), CSO La Tremenda (c/Hospital 24, Manresa), ZTA Bansai (c/Camp d'Urgell, Manresa), La distri (Puigterrà de dalt 14, Manresa), Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (c/Balç 4, Berga), CNT (Rambla Països Catalans 57, 2º, Montcada- La Llagosta), CNT- CSO Valldaura (c/Sorbetes 15, Manresa), Can Rusk (c/Dr. Agustí Riera Pau 1, Girona), Café-bar B12 (C/Rutlla 147-155, Girona), Csa La Maranya (c/ del Parc 13, Casc Antic, Lleida), Cso La Chispa (Camí de la Creu, Lleida), CNT Lleida (Rambla Ferran núm. 30, 4rt. 1ª, Lleida), Ateneu Llibertari Alomà (c/Misser sitges, 9, Tarragona), Distri Grillo Libertario (c/Florida 40, Cornellà), Cso Els Timbres Av/Generalitat 27, Viladecans), Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2, Sant Boi), CSO Revoltosa (c/Rogent 82), Cso La Teixidora (c/Maria Aguiló 35), Llibreria Cap i Cua (c/Torrent de l'Olla 99), Ateneu Rosa Foc (Verntallat 26), Info Espai (pl. del Sol 19-20), Cso La Gordísima, (c/ Pons i Gallarza, 10), Espai Obert (C/Violant d'Hongria 71), Ateneu Llibertari Sants (c/Maria Victòria 10), CNT Badalona (Prim 166, Badalona), Biblio Social La Hoguera (c/Santa Rosa 18, Gramanet del Besòs), Los 4 Gatos (Prim 166, Badalona), El Lokal (c/ de la Cera 1 bis), CNT Llibreria Rosa de Foc (c/ Joaquim Costa 34), Ateneu Enciclopèdic Popular (Passeig de Sant Joan 26), The Watergate Bookshop (Pç. Vicenç Martorell, 2), CNT- AIT Medinaceli (pl. Duc de Medinaceli 6), Ateneu Llibertari Casc Antic (c/Fonollar 15), Antiga Recicleta (c/ Fonollar, 10), Llavors Anarquia (c/Mestres Casals i Martorell 18), Parada CNT Portal de l'Àngel (divendres de 19 a 21h), Artícolas (passatge Arcadia, c/Balmes 179), Radio Contrabanda (Passatge Madoz, 6 - 2º - 2ª), Ateneu Llibertari Llescltxa (València), Ateneo Libertario Al Margen (c/ Palma, 3, València), Distri Grito del Pueblo (Vinarós, Castelló), CNT Alcoi (C/ San Vicente Ferrer, 18 Baixos, Alacant), Ateneo Anarquista (c/ Blasco Ibáñez, 58 Bajos, Albacete), Ateneo Libertario Argumentando (C/ Pérez Oliva, 2 - 2º, Salamanca), CNT-AIT Jaén, Periódico Diagonal (c/de la Fe, Madrid), Colectivo Grito- CNT (Pl. Mayor 10, Valladolid), Biblio Social Los Hermanos Quero (c/Acera del Triunfo 27, Granada), CNT Granada (c/Eurípides s/n Edificio Arranyanes, Granada), CSA Subeltz (Curia, Casco Viejo, Iruña), Centro Cultural Auzotegi (Etxarri Arantz - Txantrea, Iruña), Abadiño (Bizcaia), CNT Joseba Ramos (Plaza Ferrerías s/n, Donostia), Zapateneo (C/ Zapateria, 95, Vitoria- Gasteiz).

INTERNACIONAL: Centre internacional de Recherches sur l'Anarchisme (Bibliothèque du CIRA, Avenue de Beaumont 24, Lausanne, Suïssa), Libreria Calusca (Via Conchetta 8, Milano, Itàlia), Ombra Rossa (Via Sorio 2, Padova, Itàlia), Sapazio Libri (Corso V. Emanuele, Putignano, Itàlia), CSO y biblioteca Sacco y Vanzetti (c/Santo Domingo 2423, Santiago de Chile), Circolo Anarquico Fiorentino (via Conciatori 2/R, Firenze, Italia), Asilo Squat (Via Alesandria 14, Torino, Italia), Biblioteca Anarquista del Cerro (c/ Chile 3552, Montevideo, Uruguai), La Sala (Av. Abellana 645, Buenos Aires, Argentina), CNT- AIT Perpinyà (Carrer Duchalmeau, 9, Perpinyà).



SOBRE EL DESALOJO DE LA CASA DEL AIRE [GRANADA]

Comunicado de lxs vecinxs de la Casa del Aire de la ciudad andaluza de Granada. La Casa del Aire es un edificio del siglo XVII, reformado posteriormente y con un alto valor

Vecinxs de La Casa del Aire.
Granada

PAREMOS LA ESPECULACION, NUESTRA VIDA NO ESTÁ EN VENTA

El martes 19 de Enero parte de los/las vecinos/as de la Casa del Aire fueron desalojados. Otros dos vecin@s, con mas de 20 años en la casa, permanecieron dentro del edificio sufriendo graves presiones por parte de la inmobiliaria ESDIVARA-VARASOL para que abandonaran sus casas i sus contratos de alquiler. Todo ello con el único objetivo de poder derribar el inmueble y construir apartamentos de lujo.

La Casa del Aire es solo un ejemplo de lo que ha sucedido en el Estado español en las últimas décadas: bancos, políticos, empresas y especuladores han encontrado en la actividad especuladora e inmobiliaria un negocio redondo. Pero la fiebre del ladrillo, no solo ha dejado a su paso grandes beneficios y fortunas, también ha dejado

personas hipotecadas, desahuciadas, muertas en accidentes laborales, parados, costas y espacios naturales destuidos, vecinos desplazados de sus barrios etc., aun existiendo una inmensa cantidad de casas vacías habitables. Toda esta situación ha sido provocada por un interés especulativo en el mercado de la vivienda, por el cual la vivienda ha pasado de ser un bien de primera necesidad a ser un producto financiero, con el que, sin reparos, se juega en la bolsa.

Esto ha conllevado que gran parte del dinero de los trabajadores, a través de las hipotecas y alquileres, vaya directamente al bolsillo de banqueros y especuladores. Millones de personas hoy se encuentran ahogadas por el encarecimiento de la vida y las crisis económicas. Ahora pretenden que seamos también nosotros los que paguemos esta crisis.

Este negocio a costa de todos/as, solo ha podido hacerse gracias a la colaboración interesada entre el poder político (ayuntamientos y gobierno central y autonómico) y el económico (bancos, promotores inmobiliarios,

artístico y arquitectónico. Lxs vecinxs sufrieron un proceso de mobbing por parte de los propietarios y se organizaron para defenderse. El pasado mes de enero fueron desalojados.

etc.). Los especuladores han puesto el dinero y los intereses, los gobiernos modifican las leyes y generan las infraestructuras necesarias para el mejor funcionamiento del capital privado.

GRAN PARTE DEL DINERO DE LOS TRABAJADORES, A TRAVÉS DE LAS HIPOTECAS Y ALQUILERES, VAYA DIRECTAMENTE AL BOLSILLO DE BANQUEROS Y ESPECULADORES

El problema de la Casa del Aire es tan solo un ejemplo de lo que sucede en nuestras ciudades, en el mundo que se desenvuelven en el mismo sistema económico, la transformación de todos los espacios y de todos los aspectos de la vida para el mejor funcionamiento de las leyes del mercado: la sustitución de las tiendas del

barrio por los grandes almacenes, la aplicación de la ordenanza cívica para evitar el uso de los lugares públicos para la gente, la construcción de grandes infraestructuras para favorecer el uso cotidiano y obligado del coche, la sustitución de los trenes regionales por los de Alta Velocidad para favorecer a las empresas constructoras y destinarlos a un público más adinerado, la destrucción de barrios populares para construir edificios más rentables, etc.

ALTO A LA PLAGA INMOBILIARIA ALTO A LA ESPECULACION

Más información en:

solidarioscasadelaire@gmail.com

http://solidarioscasadelaire.blogspot.com

SOBRE LOS CUATRO COMPAÑEROS ANARQUISTAS DETENIDOS EN BARCELONA (9 DE MAYO DE 2006)

Redacción Barcelona

El 9 de mayo del 2006 cuatro compañeros anarquistas fueron detenidos en Barcelona por la Policía Nacional, vinculándolos (a partir de unos supuestos seguimientos) con la realización de pintadas amenazantes en el marco de la campaña de respuesta al encarcelamiento de los anarquistas Rubén e Ignasi. Éstas estaban dirigidas contra un representante del colectivo de carcelerxs y un alto cargo de las estructuras penitenciarias de la Generalitat.

Al cotejar sus huellas dactilares, a los cargos de daños y amenazas se sumó el de tenencia de útiles para la fabricación de explosivos, pues la policía comprobó que sus huellas coincidían con otras encontradas en una mochila hallada en un colegio abandonado y un maletín enterrado en la montaña meses antes, ambos con copias de un manual para el sabotaje, una balanza de precisión y diversos elementos útiles para la fabricación de explosivos.

Tras los interrogatorios y los respectivos registros domiciliarios, pasaron a disposición judicial, momento en el que la jueza de instrucción les dejó en libertad con cargos. Actualmente, después de varios atestados policiales y movimientos entre juzgados,

que prácticamente provocan la fusión de todos los cargos en un solo juicio en la Audiencia Nacional bajo el que se les juzgaría como una "célula terrorista" responsable también de otras acciones, el proceso se caracteriza de la siguiente manera: todos tienen cargos de daños y amenazas por las pintadas, y tres de ellos cargos por tenencia de útiles para la fabricación de explosivos. Todos serán juzgados en Barcelona excepto uno de ellos, que por ser menor en el momento de los hechos, fue procesado por jueces distintos que decidieron enviar su caso a la Audiencia Nacional. Actualmente los compañeros se encuentran a espera de juicio, y se espera que la petición fiscal no tardará mucho en salir.

Entendemos que este proceso no está dirigido contra unos delitos o unas personas concretas, sino contra todo un movimiento. Es la lucha, el hecho de levantar la cabeza por encima de toda esta miseria y represión, lo que se está juzgando y lo que pretenden destruir. Por eso, una vez más, es la hora de demostrarles que ni las detenciones ni los encarcelamientos pueden apartarnos de nuestro rumbo. Que ante los golpes y las amenazas, nuestra única respuesta es seguir luchando.

REVUELTA EN LOS SUBURBIOS AL NORTE DE PARÍS

Corresponsal en París



7 de mayo. Un enfrentamiento entre policías y jóvenes, que se saldó con un adolescente herido grave, desencadenó la quema de 17 coches por grupos incontrolados en el municipio de Sevran, a unos 15 kilómetros al noreste de París. La escaramuza entre jóvenes y policías, la última de una larga serie que está haciendo subir la fiebre desde primeros de abril, se inició en cerca de una estación de trenes.

Los agentes detuvieron a un grupo de jóvenes en esa estación, donde confluyen las principales líneas de

los arrabales del norte. Uno de ellos escapó intentando subirse encima de un tren. Quedó entre la vida y la muerte al ser electrocutado por la catenaria de 25.000 voltios. Tres horas después, 17 coches ardieron a manos de grupos juveniles en Sevran, de donde era originario el chico. Aunque las autoridades negaron disponer de pruebas de un nexo entre el incidente y los incendios, anunciaron "refuerzos en el sector, como es acostumbrado", según fuentes de la policía de París.

LA HIPOTECA DE LA TEVA VIDA

“Si no pots o no vols pagar la hipoteca”: què t’espera legalment?

Anònima. Barcelona

En els últims anys, els lloguers escassegen i són cars, en canvi, tot són facilitats per a hipotecar-se: “Trae tu hipoteca i te regalamos 2.000 euros al momento”, diu l’actual promoció del BBVA.

Avui, milers de famílies han arribat a una situació límit i ja no poden continuar pagant la hipoteca. Aquestes famílies no només s’enfronten a perdre la seva vivenda sinó també a una condemna de per vida.

Aquesta situació no és anecdòtica: les demandes d’execució hipotecària estan creixent a un ritme estrepitos, les estadístiques són esgarrifoses.

Si no pots o no vols pagar la hipoteca, has de saber que:

Als primers tres mesos impagats el banc et reclamarà el deute amb interessos, via “amistosa”.

A la quarta quota impagada, el banc interposarà la demanda que iniciarà un procediment executiu i que pot finalitzar amb la subhasta de la teva vivenda.

En alguns casos, surt més a compte vendre el bé hipotecat –encara que sigui a baix preu– que arribar a la subhasta, perquè en aquest últim cas el preu aconseguit sempre serà menor i la resta del deute no satisfet seguiràs tenint-lo pendent amb el banc.

La majoria de les subhastes queden desertes i la vivenda s’adjudica al banc pel 50 % del valor de la taxació. Això significa que el banc seguirà reclamant el deute restant, més els interessos, les despeses d’advocats,

“TRAER TU HIPOTECA I TE REGALAMOS 2.000 EUROS AL MOMENTO”, DIU L’ACTUAL PROMOCIÓ DEL BBVA

procuradors i taxadors i s’obrirà la fase d’embargament de salaris, d’herències, del cotxe o dels bens que tinguis, dels béns dels avaladors, del béns dels teus hereus, etc.

En la demanda judicial el banc et reclamarà la totalitat de la hipoteca, però si el bé hipotecat és la teva vivenda habitual tens dret, encara que el banc no hi estigui d’acord, a liquidar al jutjat el deute vençut fins a la data, amb els corresponents interessos. El jutge, en aquest moment ha d’anul·lar la subhasta, liquidar les costes i arxivar el procediment. Si tens reconeguda la justícia gratuïta no podran reclamar-te les costes judicials.



Pots intentar negociar amb el banc allargar el termini de la hipoteca, refinançar els préstecs hipotecaris (per abaratir la part dels interessos) o convertir una hipoteca variables en una mixta.

Pots intentar també negociar amb el banc el que s’anomena la dació en pagament. En termes generals, això vol dir que pots complir l’obligació mitjançant la realització d’una prestació diversa a la establerta inicialment, sem-

pre i quan hi hagi el consentiment del creditor. En concret, suposa l’adjudicació del bé hipotecari al banc a canvi de que s’anul·li el deute. Si s’opta per aquesta via s’ha d’anar en compte i no signar cap acord que contempli pagaments extraordinaris. En aquest cas, inclús es podria acordar amb el banc poder seguir ocupant la vivenda en règim d’arrendament i amb opció a compra.

Aquestes últimes opcions legals no són fàcils d’aconseguir ja que es necessita el consentiment del banc i aquest sempre intentarà treure’n el màxim de diners.

No et deixis enganyar més! Organitza’t i lluita!

Barcelona, a 18 de març de 2010.

Las autoridades burbujiastas advierten

Tu pisito no vale ni la mitad de lo que estás pagando

CRONOLOGÍA DE ALGUNAS TENSIONES

17 abril, Madrid. Atacada otra vez academia de Policía. Se vuelve a atacar la academia de Policía situada en la zona de Atcocha, con un martillo se destroza el cristal de la puerta de entrada, se deja pintado “Libertad anarquistas griegxs” y “Libertad Gianni”. (...) Libertad para Gianni Dimitrakis. Libertad para Tamara Libertad rebeldes presxs!!! Abajo los muros de las prisiones y las rejas de las jaulas

16 abril, Madrid. Se boikotea un acto de la Fundación O’Belen en la Complutense Cuatro agentes de seguridad privada han resultado heridos leves durante altercados en la Facultad de Medicina de la Universidad Complutense, donde el Instituto Madrileño de la Administración Pública estaba desarrollando un congreso del ‘Foro de Menores’.

13 de abril, Bizkaia y Guipuzkoa. Sabotajes (anti-TAV) en 14 estaciones de Renfe (Adif) y Euskotren. El mismo día en Bizkaia y Gipuzkoa aparecieron máquinas expendedoras de billetes, cámaras de videovigilancia, etc., saboteadas de diferentes maneras en 14 estaciones de las dos provincias. (esto según la mass media). Al parecer, han rociado con un líquido las máquinas y espuma de poliuretano que han quedado momentaneamente inutilizadas.

11 abril, Madrid. Acción en solidaridad con lxs habitantes del cabanyal fue destrozada a martillazos la vidriera de la puerta de entrada de la oficina de Turismo de la Comunidad Valenciana (c/ Españolito, 25), se dejó escrito: “No al desalojo de l cabanyal” y el nombre de la alcaldesa de Valencia, Barberá, dentro de un punto de mira.

11 abril, Barcelona. Ataque incendiario a concesionario Porsche en Sarriá con artefacto incendiario compuesto por botellas de gasolina adosadas a cuatro bombonas de camping gas, con sistema de retardo. El ataque se produjo en solidaridad a Gianni Dimitrakis, encerrado en las mazmorras griegas y a vista de juicio de apelación

4 d’abril, Madrid. Ataque a academia de Policía: “La madrugada del sábado fue apedreada la puerta de entrada de una Academia de preparación de Policías y demás siervxs del Estado, mientras nos sigan encarcelando, mientras nos golpeen, mientras existan seran golpeadxs. (...) Por Tamara, por todxs lxs compañerxs encarceladxs, por lxs animales enjauladxs y torturadxs!”

27 de marzo. Barcelona, Ataque a sucursal bancaria. Fue atacada una sucursal bancaria de Caixa Catalunya en el barrio del Clot al mediodía. Varias de sus cristaleras fueron destrozadas con piedras y golpes de martillo. Extracto del comunicado

recibido: “Enmarcamos este ataque en la jornada de lucha contra la represión convocada para hoy, y animamos a que los actos de sabotaje y destrucción anticapitalista de intensifiquen y multipliquen. LIBERTAD PARA LAS PRESAS EN LUCHA! SOLIDARIDAD CON LOS INMIGRANTES EN HUELGA DE HAMBRE EN EL CIE DE LA ZONA FRANCA! QUE LA VIOLENCIA DE LA MISERIA Y LA REPRESIÓN SE VUELVA CONTRA SUS RESPONSABLES! QUE EL MIEDO CAMBIE DE CAMPO!!”

22 de marzo, Barcelona. Atentado explosivo contra centro de formación de las Fuerzas de Seguridad del Estado con artefacto explosivo de fabricación casera, compuesto por una bombona de gas y 2 litros de gasolina con un retardo artesanal, en memoria del anarquista Labros Fudas, asesinado por la Policía griega hace unas semanas, y de Jon Anza, militante independentista vasco torturado y asesinado en Francia.

22 de marzo Barcelona,. Ataque a dos centros de formación de la policía. Se rompieron los cristales de un centro de formación de los Mossos d’Esquadra situado en el barrio de les Corts y uno de la calle Aragó (Barcelona). El comunicado explicaba que las acciones eran en solidaridad de Labros Fudas y Jon Antza

Abril, Nafarroa. Aaques contra España 2000 en Zangotza. Extracto del comunicado recibido: “El grupo “España 2000” intenta abrir una sede en el pueblo de Zangotza (los nacionalistas españoles lo llaman Sangüesa). Pero este grupo fascista se ha encontrado con una respuesta antes de que abrieran el local, se ha creado una plataforma vecinal contra la apertura del local y han sufrido varios ataques. Un incendio provocado en la puerta del local y una furgoneta particular de la persona que está moviéndose para abrir el local destrozada a pedradas...”

16 de marzo. Detenido un compañero en Barcelona acusado de atacar un coche de policía.

12 de marzo, Euskal Herria. Motín en el centro de menores de Elgeta. Extracto del comunicado recibido: “Seis chavales han sido detenidos y 3 “educadores” han resultado heridos tras un motín en el centro de acogida para chavales inmigrantes de Elgeta. Este centro sustituye al de Deba, cerrado tras múltiples denuncias de torturas y abusos. Pese a que se trata de menores inmigrantes que no cumplen ningún tipo de condena, se ven sometidos a un régimen carcelario por parte del gobierno vasco.”

8 de marzo, Guipúzcoa. Incendian dos excavadoras de las obras del TAV en Zaratamo

TRANSGÈNICOS

V. Barcelona

Recientemente ha habido un cambio en las políticas europeas respecto al cultivo de transgénicos u organismos modificados genéticamente (OGM). Se ha pasado del veto y la reticencia, a una extensión de su comercialización y cultivo.

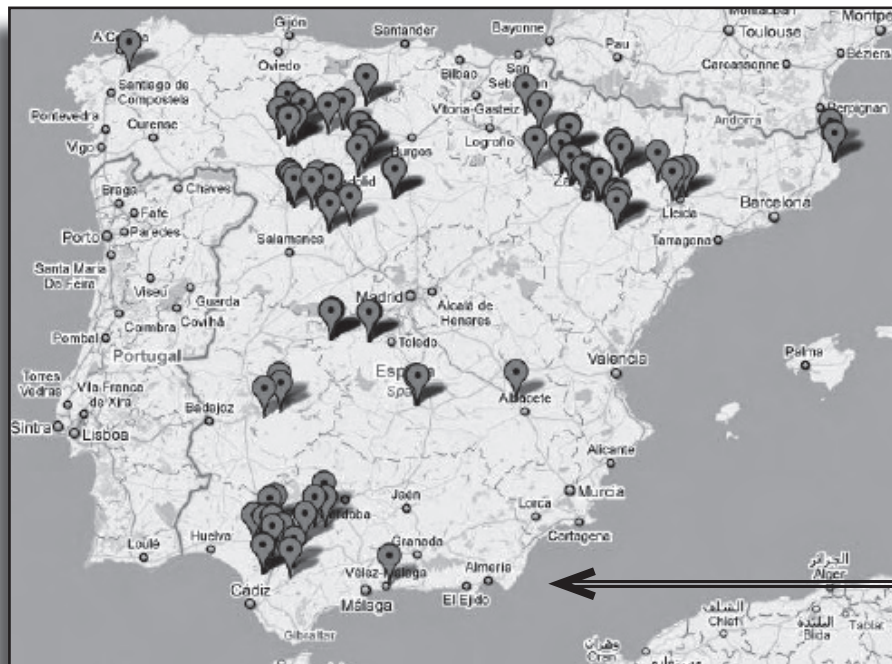
En el mes de marzo del 2010 se han aprobado cinco expedientes de OGM: la patata Amflora (empresa BASF, alemana) cuya fécula tendrá un uso industrial y también servirá para fabricar piensos de animales, así como la comercialización de tres tipos de maíz transgénico (MON863xMON810, MON863xNK603 y MON863xMON810xNK603, Monsanto) para usos de alimentación y pienso que, de momento, no podrán ser cultivados en terreno europeo, aunque en verano se quiere proponer un cambio de legislación para autorizar y permitir que los países miembros que quieran cultivar OGM, lo puedan hacer.

Parece pues, que está normalizándose el uso de OGM para alimentación industrial animal y que poco a poco, ya sea a través de la cadena alimentaria o por consumo directo, los transgénicos están llegando a nuestros estómagos...

Recomiendo la web de 'Amigos de la Tierra' donde se puede ver el borrador de la situación actual de cultivos experimentales de transgénicos en el estado español, elaborado después de obtener los datos (tras presiones) del Ministerio de Agricultura. Espero que sirva de fuente de inspiración.

Más información en:

<http://www.tierra.org/spip/spip.php?rubrique305>



CRÒNIQUES DE LA CATALUNYA RACISTA

Mor un veí de Sabadell al CIE de la Zona Franca

Un sabadellenc a qui la ràbia li oprimeix el cor

El passat dijous 13 de maig, Mohammed Abagui veí de Sabadell va ser trobat mort a la seva cel·la al Centre d'Internament per a Estrangers ubicat a la Zona Franca, a les afores de Barcelona. Des del primer moment les fonts policials apunten al suïcidi com a causa de la mort, negant en tot moment que Mohammed es trobés en una situació d'aïllament com havia denunciat SOS Racisme. Diferents organitzacions com SOS Racisme, o la FAIV (Federació d'Associació d'immigrants del Vallès) estan pressionant per a què es realitzi una investigació per esclarir les circumstàncies de la mort.

Fonts properes a les FAIV afirmen que feia mesos que Mohammed era sotmès a una forta pressió per part de les forces de repressió de l'estat aquí a la nostra ciutat simplement per ser immigrant.

Les mostres de solidaritat amb la família i de denúncia contra l'assassinat encobert del Mohammed per part de l'Estat han estat varies; a la porta del CIE, es van concentrar unes 80 persones que van mostrar la seva ràbia i el seu rebuig cridant consignes com

"No fue una muerte, fue un asesinato", "Tancarem els centres d'internament", "Libertad para todos", o "Abajo los muros de los CIES". Aquesta concentració concidí amb la visita que realitzaven diferents familiars i amigues que visitaven a les persones internes. A Sabadell una concentració (organitzada per les pròpies FAIV) a l'ajuntament demostrà la ràbia i el rebuig que aquesta mort ha provocat en la seva ciutat. El 17 de maig va ser atacada una seu del PSOE per mostrar aquest rebuig.

Les fal·làcies dels Massmedia i els creixents casos de racisme i xenofòbia que copen les portades dels noticiaris, amb un protagonisme cada cop major per personatges com Josep Anglada (un Falangista i xenòfob declarat) no ens poden fer perdre de vista quins són els culpables de la situació de crisi econòmica i social actual. L'atac a aquelles que tenen una situació més crítica no és un fet nou, però no podem permetre que succeeixin fets com l'assassinat del Mohammed sense mostrar el nostre rebuig i la nostra ràbia, ara més que mai, la solidaritat envers les nostres germanes immigrants i la lluita contra la xenofòbia i el poder no han d'ésser paper mullat en un context com l'actual, que la mort del nostre veí no sigui en va.

COMPANY, QUE LA TERRA ET SIGUI LLEU!

Diferentes zonas del Estado español en donde se cultivan transgénicos como la patata Amflora o diferentes tipos de maíz.

JORNADES PER L'ALLIBERAMENT DE LA TERRA

Convocatòria d'unes jornades per l'alliberament de la Terra a Clua de Meià, La Noguera els dies 16, 17 i 18 de juliol d'aquest any 2010

L'organització fa una crida per a participar-hi i explica breument els eixos principals de les jornades

Pacha mama. Veïns/es i amics/gues de Clua

convivència amb tot allò natural, el més respectuosa i integrada possible.

Després d'un any de descans estem aquí de nou preparant aquest esdeveniment ple de força i llibertat. Aquest any hem pensat dedicar les jornades a un nou model de vida situada al entorn rural, amb una plena autosuficiència i independència d'aquest sistema opressor. No només un aïllament social bucòlic, sinó projectes de vida amb un posicionament polític clar i actiu: les comunitats rurals com focus de lluita.

Dintre del tema general de les jornades, hem destacat tres eixos temàtics claus per a tractar i aprofundir el nostre coneixement i experiència:

Bioconstrucció: la necessitat de conèixer i experimentar formes i materials que ens duguin a una

Autogestió de l'alimentació i la salut: tant la indústria alimentària, com la farmacèutica, amb tota la cadena de distribució que arrosseguen per davant i per darrere són uns dels sectors que més estan destruint el planeta i a nosaltres mateixos. A més, són totalment prescindibles, però el capital ens els està arrabassant, fent-nos creure que som incapaços d'alimentar-nos i guarir-nos pel nostre compte, i obligant-nos a desfilars per supermercats, consultes mèdiques i farmàcies de tot tipus, per a comprar uns productes industrials i per això hem d'esclavitzar-nos per un salari de merda.

Convivència i resolució de conflictes: un pas indispensable per poder viure tal i com pensem és

entendre'ns col·lectivament. Molts projectes en aquest sentit, molt ben plantejats a nivell tècnic i polític, han fracassat per qüestions humanes, de convivència. La nostra intenció és donar a conèixer processos vivencials i eines per a solucionar aquest tipus de conflictes.

A més de tot això tindrem també projeccions, concerts i actuacions per a amenitzar les vetllades; organitzarem activitats paral·leles per als nens i les nenes; prepararem uns deliciosos menjars vegans per autogestionar les jornades; hi haurà espai per a distribuïdores alternatives; i altres sorpreses que anirem desvetllant. De moment això és una primera convocatòria, per anar obrint l'apetit, i que us reserveu el cap de setmana del 16, 17 i 18 de juliol. Aquest any tornaran a ser a Clua de

Meià, La Noguera, Lleida, per als que no ho conegueu, un lloc entranable envoltat de naturalesa encara sense destruir massa. Anirem publicant informació detallada sobre les jornades i sobre cadascuna de les activitats a:

www.liberaciontierra.blogspot.com

Si tens alguna proposta que encaixa amb les jornades escriu com més aviat millor a:

liberaciontierra@yahoo.es

Si et motiva venir a ajudar-nos en l'organització i preparació de les jornades, escriu-nos al mateix mail, necessitem penya que ens tiri un cable!!

Res més de moment, salut!

CONSULTES INDEPENDENTISTES

En els darrers mesos l'independentisme català ha optat per una tàctica unitària, mitjançant referèndums en diferents poblacions, reclamant la independència de Catalunya. L'antipoliticisme llibertari ha

fet que la major part de l'anarquisme resti al marge d'aquest moviment que aplega des d'empresaris a activistes de l'Esquerra Independentista.

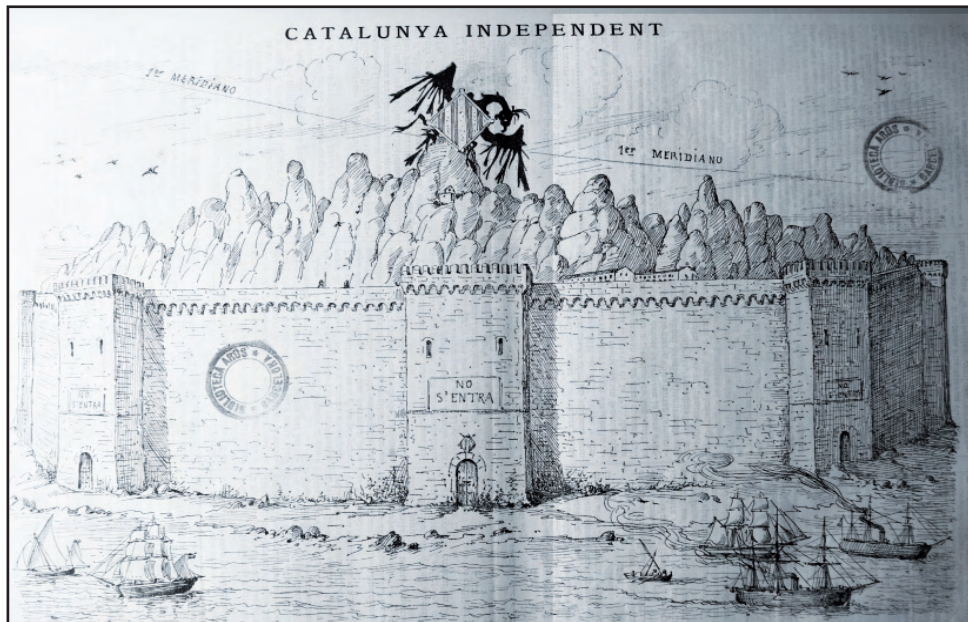
CNT-AIT Sabadell

El passat 30 de maig es celebrà un referèndum sobre la independència de Catalunya a Sabadell, la pregunta era la següent: *Està vostè d'acord amb que Catalunya es converteixi en un Estat de Dret independent, democràtic i social integrat a la Unió Europea?* Sabadell, ha sigut la única població que realitzà la consulta el 30 de maig, sent fins el moment la que té més nombre d'habitants de les que s'ha realitzat els referèndums. És a dir, una prova de foc per la *Plataforma per l'Autodeterminació de Sabadell*, per la resta de Plataformes que han organitzat i organitzen les consultes a diferents poblacions de Catalunya i per la *Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la Independència*.

Qui hi ha el darrere de la *Plataforma per l'Autodeterminació de Sabadell*? Entitats de tot tipus: Diverses associacions de veïns, associacions culturals, partits i associacions polítiques que van des de l'esquerra independentista (Casal independentista i popular "Can Capablanca", Endavant, Moviment per la Defensa de la Terra, etc) fins a partits polítics com Entesa per Sabadell, ICV, ERC, CiU i Reagrupament. També si han adherit 156 ciutadans.

De moment en altres poblacions que s'ha realitzat la consulta, el total de vots afirmatius va ser de 454.206 (94,89%), el no de 20.707 (3,21%) i en blanc 9.973 (1,54%). La majoria de gent que ha votat ho ha fet afirmativament, però cal destacar també l'alta abstenció, un 72,59%, tot i que s'ha realitzat a nombrosos municipis de majoria nacionalista catalana. És per això que la *Plataforma per l'Autodeterminació de Sabadell* s'havia bolcat en fer campanya per la participació en la consulta (De fet, al sindicat de la CNT de Sabadell van aparèixer a sobre de les publicacions llibertàries diversos pamflets demanant la participació a la consulta).

Les diferències ideològiques dels organitzadors han quedat aparcades per la unitat patriòtica. Dins els partidaris dels referèndums podem trobar personatges i agrupacions polítiques i persones ideològicament oposades com la dreta nacionalista: CiU, Reagrupament, el Cercle d'Estudis Sobiranistes, Joan Laporta, etc; i per altra banda l'esquerra independentista; CUP, Casals independentistes, Endavant, MDT, etc.



Nosaltres no ens oposem a que el poble de Sabadell elegeixi entre crear un nou estat, democràtic i social integrat a la UE o entre continuar pertanyen a l'estat espanyol. Ara bé, com a llibertaris, estem en contra de qualsevol

LES DIFERÈNCIES IDEOLÒGIQUES DELS ORGANITZADORS HAN QUEDAT APARCADES PER LA UNITAT PATRIÒTICA

forma d'opressió i per tant de qualsevol estat. El que volem és anar creant estructures començant pel nivell local, comarcal, de Catalunya o més enllà si així ho decideixen els diferents pobles; que posin en dubte la necessitat d'estructures estatals. És cert que la CNT s'organitza de forma estatal, ja que el marc laboral és l'espanyol, tot i això, estem organitzats amb els diferents anarcosindicats mitjançant la AIT (Associació Internacional dels Treballadors/ores). Si Catalunya fos independent segurament hi hauria un marc laboral català i per tant ens hauríem d'organitzar únicament a nivell de Catalunya.

Nosaltres creiem que la llibertat comença en els propis individus i que mai podrem ser lliures dins aquest sistema que ens explota com a treballadors/es, que fomenta la competència i l'egoisme, que s'està carregant el planeta i que només ens té en compte per posar una papereta al polític demagog de torn cada quatre anys. En una Catalunya independent la gent deixaria d'estar hipotecada fins el coll? Desapareixerien les ETT'S? Deixaríem d'estar contínuament en crisi? Pensem que no, segurament que no hauríem de pagar tants impostos, però s'hauria de veure com els invertiria el govern, a més també s'haurien de pagar impostos com a nou estat membre de la Unió Europea i mantenir un exèrcit propi. Cal recordar també, que estem davant d'una U.E extremadament antisocial, la dreta és la que controla el Parlament europeu, la "socialdemocràcia" li fa el joc i arreu d'Europa estan augmentant els partits d'extrema dreta.

Hi ha qui dirà que per no votar estem fent el joc a l'espanyolisme o directament que som uns espanyolistes. Així segurament que també pensaran que els que s'oposaven a la constitució europea, estaven fent el joc a l'extrema dreta. No per no ser independentistes o nacionalistes som menys catalans, una cosa és el catalanisme o el nacionalisme i l'altre la catalanitat. Nosaltres pensem que la política no es pot deixar en mans de professionals, que és el mateix poble el que ha de solucionar els seus problemes, no volem cap estat que defensi unes classes privilegiades, tampoc un estat socialista, que defensi un grup de buròcrates que parlin en nom del poble treballador.

Nosaltres no diem que ha de fer ningú, que tothom faci el que cregui convenient. Ara bé, no participarem. Nosaltres estem al costat de tots els oprimits, parlin l'idioma que parlin, vinguin d'on vinguin i mai ens ajuntarem amb la dreta nacionalista, encara que es posi barretina i parli en nom del bé del poble.

Cap estat ens fa, ni ens ens farà lliures.



ESGLÉSIA I PEDERASTIA

En els últims mesos els escàndols relacionats amb clergues pederastes són el pa de cada dia dins del món catòlic. De fet és un tema que porta anys sobre la taula però les jerarquies vaticanes han fet tot el possible per ocultar la realitat d'una Institució mil·lenària podrida en principis i pràctica.

Més enllà del dogmatisme religiós inherent a qualsevol religió, l'Església catòlica és una organització política que fins fa pocs segles havia tingut un poder enorme entre els seus feligresos i en la seva relació amb d'altres estats. Els seus cossos repressius eren la Inquisició i els ordes armats, la Bíblia era el seu manual propagandístic, i l'integritisme, almenys fins el Concili Vaticà II, el seu programa polític.

En nom de l'Església a Catalunya el carlisme va provocar milers de morts al segle XIX i va ser agent actiu en el cop militar de 1936, sumant-se a la sublevació contra la República Espanyola i la possibilitat d'una revolució social per part de grups revolucionaris, especialment anarquistes i anarcosindicalistes. El catalanisme conservador i catòlic, al voltant bàsicament de la Lliga, va preferir la "propietat i la butxaca" que no pas la nació catalana. De Cambó a Jordi Pujol un fil nacionalista conservador i catòlic ha sigut present a Catalunya, el mateix fil d'un ideari, el catòlic, que ja es vesteixi de moderació, catalanisme o integritisme, ha significat una forma de fer política de l'Església, la qual, a dia d'avui, encara manté força privilegis i influència: centres educatius, elits econòmiques (Opus Dei, Legionaris de Crist), financiació mitjançant IRPF..

En definitiva, un poder jeràrquic venut com quelcom inofensiu, però que a la pràctica manté, en el marc de les democràcies occidentals, una gran influència, poder i immunitat, com ho demostren els continuats casos de pederastia que es produeixen en el si dels ambients catòlics per part de clergues. Tard o d'hora, però, l'esperit anticlerical, tan arrelat en el poble català tornarà a florir, temps al temps. Ara bé, ¿Quants nens i nenes hauran de ser violats a les escoles, instituts, seminaris o a l'escolania de Montserrat per tal de tornar a veure que una Església cremant és un acte de justícia?

Fèlix Sardà i Salvany

LA MEMORIA Y EL COMBATE: REPRODUCIBLES Y CONTAGIOSOS

A un año de la partida de nuestro compa Mauricio Morales

Centro Social Okupado y
Biblioteca Sacco y Vanzetti
Santiasko, \$hile

En pocos días se cumplirá un año desde aquella fría madrugada en que el corazón del compañero Mauri dejó de latir. La sangre que en él se congeló, a muchxs nos hierve desde ese minuto.

Nos cuesta mirar y analizar con "distancia" todo lo que ha ocurrido desde entonces. Quizá por la propia voráGINE de la guerra social, que en su pulso particular tiene a muchxs compañerxs sorteando las garras del enemigo, día con día, batalla tras batalla. Quizá también porque la "distancia" implica una calma y una paz que muy pocas veces viene aparejada con la muerte de un amigo, de un hermano, de un compañero.

No, nuestro recuerdo, nuestro análisis del escenario actual no tiene paz y aún invocando la calma, muchas veces ésta no viene. Porque la ausencia es grande y la herida muy profunda. Todxs quienes hayan perdido a unx compañerx en el fragor de la batalla comprenderán lo que hablamos, por desgracia no planteamos nada nuevo.

Los años de lucha son también los años de tragedias, proezas, batallas, derrotas, y victorias. Como superar las heridas que ello deja sigue siendo una incertidumbre gigante y nosotrxs continuamos en la búsqueda de esa respuesta.

Los corazones que siguen sangrando son el reflejo material de aquello tantas veces planteado: la lucha contra el poder no es abstracta, se lleva a cabo por compañerxs de carne y hueso (lamentablemente por la fragilidad de la vida y afortunadamente por las particularidades que quienes viven le agregan).

Las ideas, las posiciones de lucha y ofensiva no mueren (ese es el empuño) pero quienes las empuñan sí y esa tragedia (para quienes la sienten) no puede ser analizada desde la abstracción de la estadística.

Nos sangra la memoria por la pérdida del compañero y nos palpita urgente la necesidad de defender su recuerdo, de tender una mano solidaria a quienes son sus cercanos y a quienes comprenden y dimensionan la destrucción tras su muerte. Destrucción de tranquilidades, de proyectos, de afectos, de relaciones. Cuando un compañero muere luchando en una acción ilegal, el escenario de combate cambiará inexorablemente para quienes le sobreviven.

El escenario cambia no porque cambie el enemigo, que con mil rostros diferentes sigue siendo el mismo: el

**DESTRUIR EL OLVIDO,
RECORDANDO VIDAS,
COMBATES Y MUERTOS
ES TAMBIÉN NUESTRA
PROPIA LUCHA
COTIDIANA.**

esos minutos su paso por este mundo, pero tampoco podemos ignorar y abstraernos de cómo fue que miró de cara a la muerte.

Mauri es mucho más que la acción directa, pero innegable resulta lo fusionado que estaba aquello con su vida. Si no comprendemos el equilibrio que debe mantenerse, que la acción no opaque la vida del compañero ni que este a su vez anule el accionar, no se comprenderán jamás las



Fotografía de Mauricio Morales, fallecido el año pasado. ¡Qué la tierra te sea leve!

poder, la explotación, dominación y el principio de autoridad. Las situaciones se modifican porque el entorno se transforma, la presencia policial/civil es permanente y burda (sin mencionar sus torpes y evidentes movimientos), las cámaras, los focos, seguimientos, controles, allanamientos, disparos y una intimidad que bien se asemeja en momentos a la casa de vidrio.

Ese fue/es nuestro cotidiano, pero ninguna incomodidad se equipara al hecho de saber que nuestro hermano no avanza a paso firme en esta vida, por ello buscamos respuestas e historias que nos recompongan y nutran la sonrisa. Y en ese ir buscando, aparece claro el hecho de que Mauri es mucho más que el accionar en que perdió la vida, de eso no tenemos dudas. No se reduce a

razones que llevan a alguien a arriesgar su vida y su existencia en la lucha por sus convicciones. Apelar al equilibrio en este tema es lo único que le dará proyección al combate.

A casi un año de haber visto su foto en los noticieros, a un año de guardar el llanto en los bolsillos para enfrentar con dignidad el huracán policial que se nos venía encima, no podemos si no emocionarnos. Cerrar los ojos y volver a sentir los gritos de lxs compañerxs enviando apoyo, el olor de las fogatas y las sirenas policiales resonando hasta el infinito. Endurecimos el pecho para enfrentar ese tiempo nefasto.

La cacería se desató en venganza, lo sabíamos, no hubo sorpresa, pero jamás esperamos que tantxs y diversxs compañerxs viniesen a solidarizar, entendemos aquello como un acto de saludo a Mauri, como forma de honrarle mientras la prensa escupía insultos e Internet se llenaba de estupideces.

Las respuestas internacionales fueron ocurriendo una tras otra, en una sucesión de

variadas acciones que buscaban desbordar la autoridad y hacer presente a Mauri en todo proceso de lucha, no como un icono sino como un compañero más, uno más, que a pesar de ya no estar presente físicamente, el recuerdo de todxs lo mantiene tan presente como siempre.

Propaganda, acciones directas, foros, actividades, publicaciones, muchas han saludado su vida toda, muchxs han recordado la forma en que encontró la muerte. Esa respuesta internacionalista nos da fuerza y emociona a la vez que nos impulsa a reforzar los lazos, a hacerlos fuertes como garra de león, porque la lucha colectiva contra el poder requiere la descentralización del conflicto, su reproducción y contagio.

Destruir el olvido, recordando vidas, combates y muertos es también nuestra propia lucha cotidiana. La memoria no solo es importante emocional y anímicamente, sino que es la esencia que le entrega continuidad histórica al combate llevado adelante por tantxs rebeldes inconformes a lo largo de siglos de explotación. Por ello recordar se transforma en un acto revolucionario solo cuando lleva intrínseco el deseo de continuar la ofensiva en todas sus formas, así este ejercicio de memoria va otorgando informalmente dirección y proyección a la lucha que llevamos adelante.

Punky Mauri, hermanito lindo, seguimos orgullosos en abierta rebeldía, contentos de haber cruzado nuestros caminos, extrañándote y creyendo ver tu rostro entre la gente. Llenamos tu recuerdo de honor guerrero contra toda autoridad.

Nuestro camino sigue con fuego incandescente, con esas llamas que te gustaba que llegaran hasta el infinito.

Te extrañamos mucho.

Por la expansión de la revuelta, por la memoria y la acción.

Compa Mauri Presente.



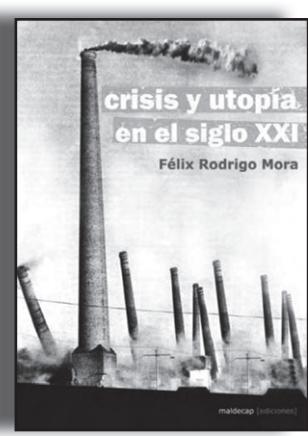
6 MOSTRA DEL LLIBRE ANARQUISTA

Barcelona, 14-20 de juliol

La Mostra del Llibre Anarquista es trasllada aquest any al barri de Ciutat Vella, atretes per la idea de tenir presència a un barri on balcons d'edificis venen la seva dignitat «per un barri digne», on rotuladors que pinten «putes fora» es desgasten escrivint en contenidors d'escombraries, on rates infectes habiten solars d'antigues vivendes, on la policia té carta blanca en l'assetjament a qui no sigui blanc ni occidental, on el consum és la major manifestació de solidaritat (amb l'euro) i on sembla haver-se apagat la flama que desenes d'anys enrere no deixava carrer sense bomba.

La Mostra del Llibre Anarquista convida a disfrutar de presentacions de llibres i escrits que, amb idees que mai moren, ens donen claus per afrontar el futur.

La intenció d'aquest acte és la de potenciar un tipus de lectura, una idea, un pensament crític i antiautoritari allunyat d'esquemes fixos, marges, reglamentacions, així com d'organitzacions concretes. Ens identifiquem sota una praxis comú i no busquem el protagonisme de ningú ni de res. Per això, des del primer dia proposem que cap parada mostri inicials partidistes. Deixant clar que no pretenem negar la participació a cap organització, preferim identificar-nos sota una idea col·lectiva, diversa i difosa com és l'anarquia.



Crisis y utopia en el siglo XXI
Félix Rodrigo Mora

Félix Rodrigo Mora, ex-componente del desaparecido grupo anti-desarrollista "Los Amigos de Ludd" nos aporta con este ensayo una herramienta excepcional de reflexión para nuestros días, por lo clarividente y oportuno de sus análisis. Félix da un repaso a las principales crisis que afectan en estos momentos a la humanidad, no sólo la crisis económica sino la crisis de libertad, crisis de valores, medioambiental y el agotamiento de recursos.



La voz de la mujer, periódico comunista-anárquico VV.AA

(...) Las compañeras que montaron "La Voz de la Mujer" hace más de un siglo fueron anarquistas entusiastas, pero se dieron cuenta de inmediato que estaban en una minoría completa, también dentro del movimiento anárquico. ¿Cómo podrían saber que los intentos y las iniciativas rompedoras como la suya, serían achacadas de "fraccionismo" o "sectarismo"? Ellas percibían la anarquía correctamente: "¡Cada autoridad fuera!" y viendo las asquerosidades y las incoherencias de sus supuestos compañeros en la lucha actuaron. (...)



La sociedad contra el Estado
Pierre Clastres

La obra de Pierre Clastres, antropólogo fallecido en la década de los '70, es una lectura de referencia obligada para aprender e inspirarse en otras sociedades que prescindían del Estado y otras formas de coacción social. Clastres es el ejemplo de un pensamiento postmoderno pero no por ello reaccionario o conformista. A día de hoy sigue siendo una referencia obligada e imprescindible.

(A) Historia y resultados imprevistos de un símbolo
Tomás Ibáñez

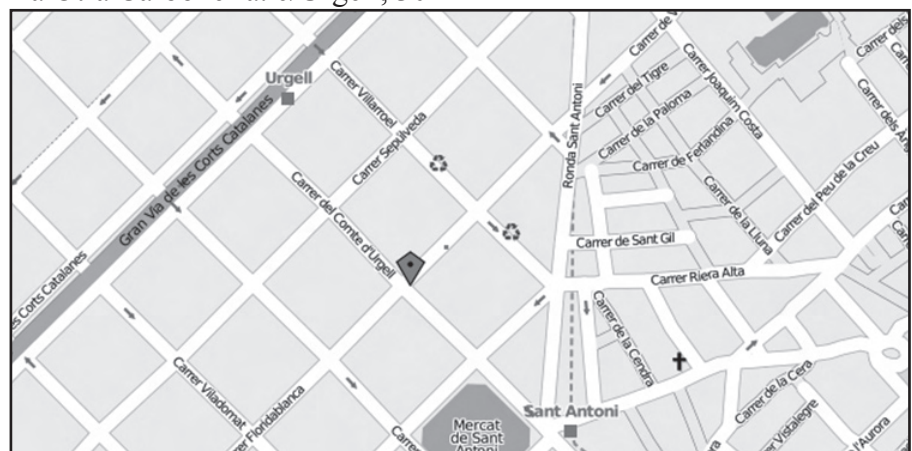


L'any 1964, Tomás Ibáñez, llavors exiliat a França, va tenir la idea juntament amb altres joves anarquistes «de crear un símbol que no estigués associat amb cap de les organitzacions anarquistes existents i que pogués ser utilitzat indistintament per totes elles». L'avui coneguda A en un cercle A d'Anarquia s'ha convertit en un dels símbols més difosos i coneguts arreu del planeta. Però precisament per això, en un dels més manipulats i banalitzats, arribant inclús a una explotació comercial obertament contradictòria amb el seu significat original.

Ateneu Llibertari del Casc Antic. c/ Fonollar, 15



La Otra Carbonería. c/Urgell, 30



Dilluns 14, 19 hores
Crisis y utopia en el siglo XXI
Félix Rodrigo Mora
Ed.: Maldicap.
Presentació a càrrec de l'autor.
Lloc: La Otra Carboneria. C/ Urgell, 30 <M> Sant Antoni

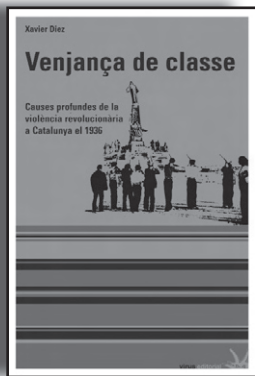
Dijous 17, 19 hores
Vengança de classe. Causas profundas de la violència revolucionària a Catalunya
Xavier Diez
Ed.: Virus
Presentació a càrrec de l'autor.
Lloc: Ateneu Llibertari del Casc Antic, C/ Fonollar, 15 <M> Urquinaona

Dimarts 18, 19 hores
La voz de la mujer, periódico comunista-anárquico VVAA
Ed.: Ediciones fuera del Circulo
Presentació a càrrec del grup editorial.
Lloc: Ateneu Llibertari del Casc Antic. C/ Fonollar, 15 <M> Urquinaona

Divendres 18, 19 hores
Internazionale Situazionista. Textos completos de la sección italiana de la Internacional Situacionista (1969-1978)
Ed. Pepitas de calabaza
Presentació a càrrec de Miquel Amorós.
Lloc: Casa de la Solidaritat, C/ Vistalegre, 15. <M> Sant Antoni

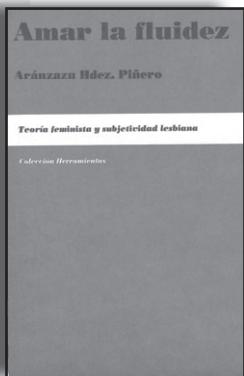
Dimecres 16, 19 hores
(A) Historia y resultados imprevistos de un símbolo
Tomás Ibáñez
Ed.: Virus
Presentació a càrrec de l'autor
Lloc: FELLA/GNT. C/ Joaquim Costa, 34 Baixos. <M> Sant Antoni





Venjança de classe. Causes profundes de la violència revolucionària a Catalunya
Xavier Díez

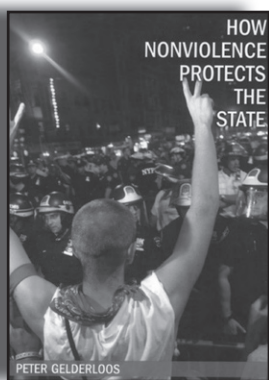
Davant una historiografia rànica i conservadora, que incideix en la violència revolucionària a l'estiu del '36 com quelcom denigrant i cec, amb autors com Jordi Solé i Sabat o les infàmies de Mir, Xavier Díez analitza les causes profundes que van originar la violència en aquell estiu per incidir en el fet que, més enllà dels tòpics historiogràfics, aquesta violència es fonamentava en el desig de venjança d'una població explotada des de feia dècades, una violència dura, sí, però més racional del que normalment s'ha escrit. Un llibre espectacular, clar i concís.



Amar la fluidez. Teoría feminista y subjetividad lesbiana
Aranzazu Hernández Piñero

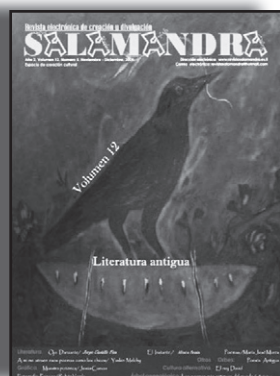
"Amar la fluidez" es una imagen que me gusta mucho. La tomo de Luce Irigaray. Indica el sentido de la búsqueda que es este libro, y que no adelanto. Aunque, desde luego, el subtítulo ayuda: "teoría feminista y subjetividad lesbiana". Podría decir que el nudo, o mejor, el hilo, en el que se me hacen muchos nudos, es la sexualidad. Cómo el feminismo ha pensado y piensa la sexualidad femenina y lesbiana. Este trabajo tiene mucho de conversacional, es una conversación abierta con varias de las que considero grandes pensadoras contemporáneas: Luce Irigaray, Luisa Muraro, Teresa de Lauretis, Judith Butler, Rosi Braidotti, Nancy Fraser y Monique Wittig, entre otras. Y quiere ser también una invitación a continuar esta conversación, esperando que a ella se unan las voces de quienes lo lean.

STA
ny de 2010



La no violencia protege al Estado (portada provisional)
Peter Gelderloos

Primera traducció al castellano de un interessantíssim llibre del anarquista norteamericano Peter Gelderloos, en el qual se realitza un acertado anàlisis favorable a la multiplicidat de tàctiques en la lluita per la Anarquía, demostrando cómo el dogma de la no violencia es un suicidio para cualquier lluita emancipatoria.



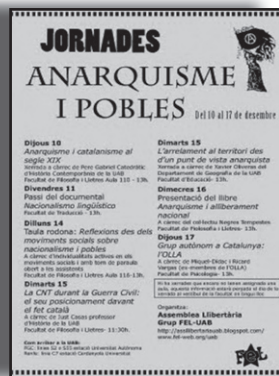
Revista Salamandra
Grupo Surrealista de Madrid

Mítica revista que una vez més se acerca desde Madrid a Barcelona para presentarnos las últimas novedades en esta més que interesante publicació.



Un deseo apasionado de trabajo más barato y servicial. Migraciones, fronteras y capitalismo
Eduardo Romero

"El recrudescimiento de los controles policiales racistas, el encarcelamiento en CIEs y las expulsiones, la política migratoria española no ha producido fundamentalmente inmigrantes expulsados sino inmigrantes amenazados de expulsión. El análisis de la ley de extranjería y su contextualización histórica en la historia de las migraciones en el capitalismo europeo revela el verdadero sentido de la política migratoria: instalar el miedo y la inseguridad para la explotación de un trabajo barato y servicial, imprescindible para el crecimiento de la economía española"



Anarquisme i pobles (portada provisional)
DD.AA

A partir de la transcripció de diferents intervencions de les Jornades d'Anarquisme i Pobles, organitzades el desembre de 2009 per la FEL de la Universitat Autònoma de Barcelona, ens trobem amb un llibre divers i amè que ens endinsa en els posicionaments llibertaris vers l'anomenada qüestió nacional



Internazionale Situazionista. Textos completos de la sección italiana de la Internacional Situacionista (1969-1972)

«Creo que no se ha escrito en Italia nada tan fuerte desde Maquiavelo.»
Guy Debord (1969)

"La IS italiana se mostró muy acertada a la hora de evaluar in situ lo que estaba ocurriendo con el terrorismo, desvelando para qué estaba siendo utilizado. Así mismo denunció con claridad el trabajo contrarrevolucionario de los llamados partidos comunistas y saludó el retorno de la Revolución Social, no sin antes anunciar los problemas inmediatos que esta tendría que solucionar."

El cap de setmana els actes es realitzaran en un espai de Ciutat Vella a l'aire lliure, encara no confirmat. Informa't a:
<http://www.libreanarquista.net>

FELLA/CNT. c/Joaquim Costa, 34



Casa de la Solidaridad. c/Vistalegre, 15



ABTE I DIUMENGE (lloc a confirmar):
Abte 20:
res
o violencia protege al Estado
Gelderloos
Anomia
ntació a càrrec del grup editorial
0 hores
ta Salamandra
o Surrealista de Madrid
ntació a càrrec dels seus redactors
res: Menjar popular
res
eseo apasionado de trabajo más barato y
cial. Migraciones, fronteras y capitalismo
ro Romero.
ambalache
ntació a càrrec de l'autor
res
eseo apasionado de trabajo más barato y
cial. Migraciones, fronteras y capitalismo
ro Romero.
ambalache
ntació a càrrec de l'autor
res
sidad contra el Estado
e Glastres
rua
ntació a càrrec del seu prologuista, Beltrán

Boca, autor també del llibre "Anarquismo y Antropología"
Diiumenge 21:
12 hores
Amar la fluidez. Teoría feminista y subjetividad lesbiana
Aranzazu Hernández Piñero
Ed.: Eclipsados
Presentació a càrrec de l'autora
14 hores Menjar popular
16 hores
Actuació del grup musical: Mal de amores
Poesia cantada con dos voces, una guitarra, mala sangre a borbotones y unas gotas de ácido sulfúrico, con la intención explícita de quemar los oídos y la buena conciencia.
17 hores
Anarquisme i pobles. VVAA
Ed.: F.E.L. y Ed. Anomia
Presentació a càrrec de la Federació d'Estudants Llibertaries (F.E.L.) de la Universitat Autònoma de Barcelona.

VEUS QUE NO VEUS

En aquesta columna anirem recollint diferents aportacions de gent que pateix la presó, per tal de fer sentir la seva veu aquí fora. S'han plantejat una sèrie de preguntes a persones preses i anirem treient les seves respostes per tenir una visió més propera del que viuen i pensen. Si vols donar la teva resposta a qualsevol de les preguntes que aniran sortint, o a altres que et semblin interessants, envia'ns-la per correu a:

C/ Fonollar, 15, 08003 Barcelona.

¿QUÈ ES LA CÁRCEL?

Es un lugar indeseable, que no sólo hace al bueno, malo; y al malo, peor, sino que es el hueco debajo de la alfombra de la sociedad, que se utiliza para perpetuar el sufrimiento innecesario. Un lugar incomprensible y sin más finalidad que la de mantener encerrados a lxs que no nos quieren tener en la calle. Pequeños ladronzuelos, politoxicómanos la mayoría, y gente indeseable para "esa sociedad" por otro lado adormecida con la televisión, la prensa rosa, el fútbol, etc.

La cárcel se ha convertido en un sitio ocupado por politoxicómanos, que para conseguir dinero para su dosis cometieron delitos de lo más dispares, como violencia de género, pequeños hurtos, robos, etc.; y de confidentes de los que no se esconden y lo hacen a plena luz del día, siempre protegidos por los mazmorreros, ¡cualquiera les dice algo! (...) están protegidos por sus "jefes" lxs carcelerxs.

En esto es en lo que se hace convertido la cárcel desde hace una década y pico a esta parte.

ANTONIO RUBIALES PUERTO

Antonio lleva más de 21 años secuestrado por este sistema, 18 de los cuales en primer grado, y ha pisado ya demasiados centros de exterminio de este país. Siempre ha estado luchando por su dignidad y la de sus compañerxs, en los últimos años ha participado activamente en las campañas contra las largas condenas, y solemos leer comunicados suyos en los medios de contrainformación. El año pasado, la Asociación Prensa Libertaria edito un libro de poesía suyo, "Fluidos de un cuerpo prisionero". Ahora se encuentra en el CP de Botafuegos, Ctra. del cobre km 4,5, de Algeciras, hace unas semanas que le trasladaron allí desde la cárcel de Puerto I, en Cádiz, animaos a escribirle.

QUÈ PASSA AMB EL TORN D'OFICI?

L'Estat ja vol ignorar l'aplicació d'un altre dret...

Diana Reig i Baiget

La Justícia Gratuïta és un dret reconegut a la Constitució per a totes les persones que acreditin insuficiència de recursos per a litigar (art. 119 en relació amb l'art. 24 CE). Per a fer efectiu aquest dret es va crear i regular el que s'anomena El Torn d'Ofici.

D'entrada, i per entendre el que està passant, s'ha de distingir el que s'anomena "la justícia gratuïta" del "torn d'ofici", perquè, ara mateix, qualsevol persona té dret a tenir un/a advocat/da dels del torn d'ofici (si no té reconeguda la justícia gratuïta haurà de pagar els seus honoraris), però en canvi, la justícia gratuïta és un dret que es concedeix només a qui no té suficients recursos (el principal requisit és que els ingressos mensuals no superin el doble del salari mínim interprofessional).

NO ÉS CASUALITAT QUE EL SERVEI DEL TORN D'OFICI SIGUI NEFAST, QUE NO EXISTEIXI UNA DEFENSA REAL I EFECTIVA, QUE NO HI HAGI LA INFORMACIÓ ADEQUADA I NECESSÀRIA, QUE ALS LLOCS ON ES TRAMITEN LES SOL·LICITUTS DE LA JUSTÍCIA GRATUÏTA HI HAGI HORARIS RESTRINGITS I CUES INTERMINABLES, QUE ELS ADVOCATS I LES ADVOCADES COBRIN TARD I MALAMENT, QUE ELS PRESOS JA NO TINGUIN UN ADVOCAT PER ASSESSORAMENT, ETC.

Actualment, el Torn d'Ofici funciona de la següent manera: l'advocat o advocada, que compleix amb els requisits de formació, s'inscriu a una llista, des de la qual se li anirà assignant una sèrie de tasques. Aquesta assignació es fa, teòricament, de forma aleatòria. A la pràctica vol dir que qualsevol persona, davant una detenció o l'iniciació de qualsevol procés judicial, pot demanar un/a advocat/da dels del torn d'ofici, qui haurà d'assumir la seva defensa.

Existeix una Comissió deontològica, a cada Col·legi d'Advocats, encarregada de tramitar queixes i reclamacions per negligències professionals o mala praxis, tan si el servei és d'ofici com de pagament, però cal senyalar que la denúncia també es pot interposar, i de fet així s'hauria de



La Societat s'arma en defensa pròpia

fer, quan el defensat d'ofici considera que no té la mateixa atenció o qualitat en la prestació del servei que el defensat particular.

No hi ha dades estadístiques sobre la qualitat del servei del torn d'ofici, perquè això és realment difícil, i més quan la gent no sap el que ha d'esperar d'una defensa digna, ni que pot tramitar queixes i reclamacions quan consideri que no s'està fent lo correcte o inclús, que pot demanar el canvi d'advocat/da d'ofici per un altre també dels del torn d'ofici. Però, el sentiment en general és que la defensa del torn d'ofici no és tan acurada com la de pagament, i, en realitat, aquest sentiment no està tan mal encaminat.

No és casualitat que el servei del torn d'ofici sigui nefast, que no existeixi una defensa real i efectiva, que no hi hagi la informació adequada i necessària, que als llocs on es tramiten les sol·licituts de la justícia gratuïta hi hagi horaris restringits i cues interminables, que els advocats i les advocades cobrin tard i malament, que els presos ja no tinguin un advocat per assessorament, etc.

Tot això està estudiatíssim i el que s'està fent és preparar el terreny per implantar un nou sistema, que amb el suposat pretexte de millorar el torn d'ofici, es preten aconseguir dos objectius: el primer, acabar amb la possibilitat de que una persona sense recursos sigui defensada per un/a bon/a advocat/da i, segon, acabar amb els petits despatxos que no entren a la lògica del sistema capitalista i les grans multinacionals.

Ja fa anys, es va redactar el Llibre Verd del l'administració de justícia (2005), el qual planteja dues alternatives a la reforma del torn d'ofici: crear la figura del "defensor públic" (és a dir, crear un cos de funcionaris-advocats/des encarregats d'assumir els assumptes de la justícia gratuïta) o assignar per concurs públic la justícia gratuïta a un superbufet. Les dues alternatives són totalment elitistes, i l'únic que pretenen aconseguir és eliminar als advocats i a les advocades que modestament intentem guanyar-nos la vida i que el torn d'ofici ens treu d'algun que altre apuro.

Aquestes reformes que, a la pràctica, ja s'estan començant a intentar implantar no milloren en res el servei, ans al contrari, quina defensa et podrà donar

una advocat o advocada que a l'hora és funcionari de l'Estat o que forma part d'un super-bufet-multinacional?

Les persones preses son les primeres que ja estan començant a patir aquest nou sistema. Ja han implantat a casi totes les presons el que s'anomena el Servei d'Orientació Jurídica Penitenciària (SOJP), això significa que els i les preses ja no tenen dret a un advocat del torn d'ofici per a recorre una sanció administrativa o un permís de sortida fins que no acudeixen a la via judicial; només tenen dret a una consulta a través del SOJP, on

QUINA DEFENSA ET PODRÀ DONAR UNA ADVOCAT O ADVOCADA QUE A L'HORA ÉS FUNCIONARI DE L'ESTAT O QUE FORMA PART D'UN SUPER-BUFET-MULTINACIONAL?

s'entrevistaran amb un advocat o una advocada, el qual només pot donar un consell o fer una recomanació puntual, no pot fer cap seguiment del cas, i del/la qual no sabran ni tan sols el seu nom.

Cal saber doncs que és el que heu d'esperar d'un/a advocat/da (sigui d'ofici o no), quins son els vostres drets i els nostres deures. Exemples bàsics són el dret a entrevistar-vos-hi abans, al seu despatx, a preguntar-li tots els dubtes, a que us els resolgui, a que us ensenyi l'expedient íntegre i us en doni una còpia (al jutjat també us l'han d'ensenyar i fer còpies), a revisar els escrits que fa al vostre nom abans de presentar-los i a obtenir-ne la vostra conformitat, etc.

I per últim, només dir-vos que no confieu cegament amb cap advocat ni cap advocada, no deixeu a les mans de ningú els vostres problemes i apreneu a defensar-vos per vosaltres mateixes; perquè una mateixa és la seva millor defensora!

17 de maig de 2010.

LA MUJER Y LA COCINA

El artículo presente trata de visualizar la división sexual del trabajo que existe entorno a la cocina. La sociedad actual continúa estando organizada de forma mayoritaria en parejas/

familias heterosexuales que perpetúan la explotación de la mujer en el entorno privado.

V. Barcelona

Las mujeres han sido tradicionalmente en la cultura hispánica (y en muchas otras) las encargadas de la cocina y con ella pues, de la alimentación del núcleo familiar. Sin querer ir a épocas remotas, esta situación ha sido así desde hace bastantes años y ha sufrido algunos cambios en la época actual por la incorporación al mercado laboral de una proporción mayor de mujeres. No obstante, las mujeres continúan siendo las que tienen la 'responsabilidad' cultural y moral de hacerse cargo de la alimentación de su entorno. Parece que con las leyes de supuesta igualdad y la conciencia-

PARECE QUE CON LAS LEYES DE SUPUESTA IGUALDAD Y LA CONCIENCIACIÓN DE LOS HOMBRES ENTORNO A TEMAS COMO LA REPARTICIÓN DE TAREAS, EL HECHO DE COCINAR LOS DOMINGOS O PONER/SACAR LA MESA SEA TODO UN LOGRO CULTURAL



una cocina diferenciada: la diaria realizada normalmente por mujeres, poco valorada y la cocina de los chefs, valorada tanto en el entorno cercano como en el social (ya no hablemos de la remuneración que implica cada tipo de cocina...).

Volviendo a qué implica la alimentación, es importante visualizar que engloba un conjunto de tareas de gran inversión de tiempo: pensar en las recetas a realizar (teniendo en cuenta el dinero que se puede gastar ese día en la compra), comprar los ingredientes, tener siempre al día la despensa, limpiar y manipular los alimentos, cocinarlos, mantener los utensilios limpios, que funcionen bien los electrodomésticos, pensar cómo reaprovechar las sobras, lavar los platos, recoger la basura (el reciclaje ha aumentado la complejidad de esta tarea), etc. Estas tareas de más responsabilidad organizativa suelen ser realizadas por mujeres trabajadoras asalariadas o no asalariadas, pero además, estas mujeres han de ser expertas en nutrición y dar una dieta equilibrada y sana a los que le rodean.

Cómo iba diciendo antes, la mujer entra en el mercado laboral y disminuye el tiempo que tiene disponible para encargarse de la cocina. A partir de aquí, más que un cambio de conciencia social, surge un nuevo mercado para asegurar que la situación no cambie en absoluto: lavaplatos eléc-

tricos, microondas y alimentos servicio son algunos ejemplos. Los alimentos servicio son aquellos que ahorran tiempo como las verduras cortadas y lavadas congeladas, las ensaladas empaquetadas, pastillas de caldo, precocinados... Los hombres, a su vez, en vez de asumir una corresponsabilización de tareas domésticas acuden a la restauración o a la industria (platos preparados) para no tener que asumir esas tareas y poder continuar siendo 'independientes'. Datos del Instituto Nacional de Estadística estiman que una mujer dedica 2 horas o más al día en la cocina, mientras que un hombre dedica menos de 50 minutos. Cuando se trata de una pareja heterosexual con hijos, el tiempo que dedica la mujer a estas tareas aumenta en vez de disminuir, y cuando las mujeres tienen trabajos de jornada completa, se suele acudir a la ayuda de una asistenta.

Quizás una opción sea la real división de tareas domésticas promovida por las políticas de igualdad, pero creo que éstas son simplemente tiritas ante una estructura social y moral muy bien establecida y normalizada en el dominio patriarcal. Pienso que la raíz del problema es la patraña del amor romántico inculcado desde que somos pequeñas que nos aboca a la creación de la familia como forma de organización social y que, junto con la obligación social-moral de ser las cuidadoras, perpetúa la explotación de las mujeres en el acto más básico de la especie humana, comer.

En el próximo número de En Veu Alta podréis leer nuevas reflexiones sobre la mujer y la alimentación.

ción de los hombres entorno a temas como la repartición de tareas, el hecho de cocinar los domingos o poner/sacar la mesa sea todo un logro cultural. El hombre entonces, entra el mundo culinario y se revaloriza esta tarea. El elogio y el reconocimiento suele ser para las tareas culinarias más masculinizadas como la paella o la barbacoa realizadas el fin de semana por el patriarca de la

casa. De la misma manera que la valoración de la gastronomía ha sido máxima en la actualidad porque los hombres han entrado de lleno en este arte. El mejor cocinero del mundo: Ferrán Adriá y sus deconstrucciones, el mejor valorado por la gente de a pie: Karlos Arguiñano, y todo un seguido de chefs y cocineros de renombre donde podemos encontrar a Carme Ruscalleda por ahí en medio. Así pues, se establece

AUGMENTEN LES REDADES RACISTES

En els últims mesos les redades policials contra les persones amb aspecte no occidental -magribines, sudamericanes, asiàtiques o subsaharianes- s'han intensificat.

En aquest article expliquem una proposta que ens ha enviat la gent de la campanya "*Davant les redades racistes. Totes estem enRedades*".

estamosenredadas@gmail.com

Davant les redades racistes. Totes estem enREDADES

[L'Alba i el Jordi treballen en un bar a la Ronda Sant Pau. Aquest és un dilluns al matí qualsevol per a ells...]

Va, corre que arriba el metro!... Tens ticket?, No, picam tu avui, no tinc pasta per comprar-lo... Buf! Quina son a aquestes hores del matí! I a més, aquest tou de gent aquí apretats... va que baixem.

Què passa aquí avui? Quin tap aquí a la sortida... Has vist aquells tipus allà a l'andana parats mirant a tothom? Alguna cosa deu passar... mira a fora n'hi ha més! Segur que són policia de paísà... Què deuen buscar? Alguna cosa greu deu haver passat.

Miramira, han parat a aquests negres... alguna cosa del top manta, o drogues, qui sap... Mira, també a aquelles sudamericanes... llavors segur que és alguna cosa de drogues.

Sort que ja estem al carrer... mira dues furgonetes més de la Policia Nacional... sí sí, alguna cosa greu deu haver passat. N'hi ha una de plena. Joder com està el tema de la delinqüència...

Va no miris Jordi, aviam si ens pararan a nosaltres. Ustedes circulen. Perdoni, què passa? Control rutinario. Sigam caminando.

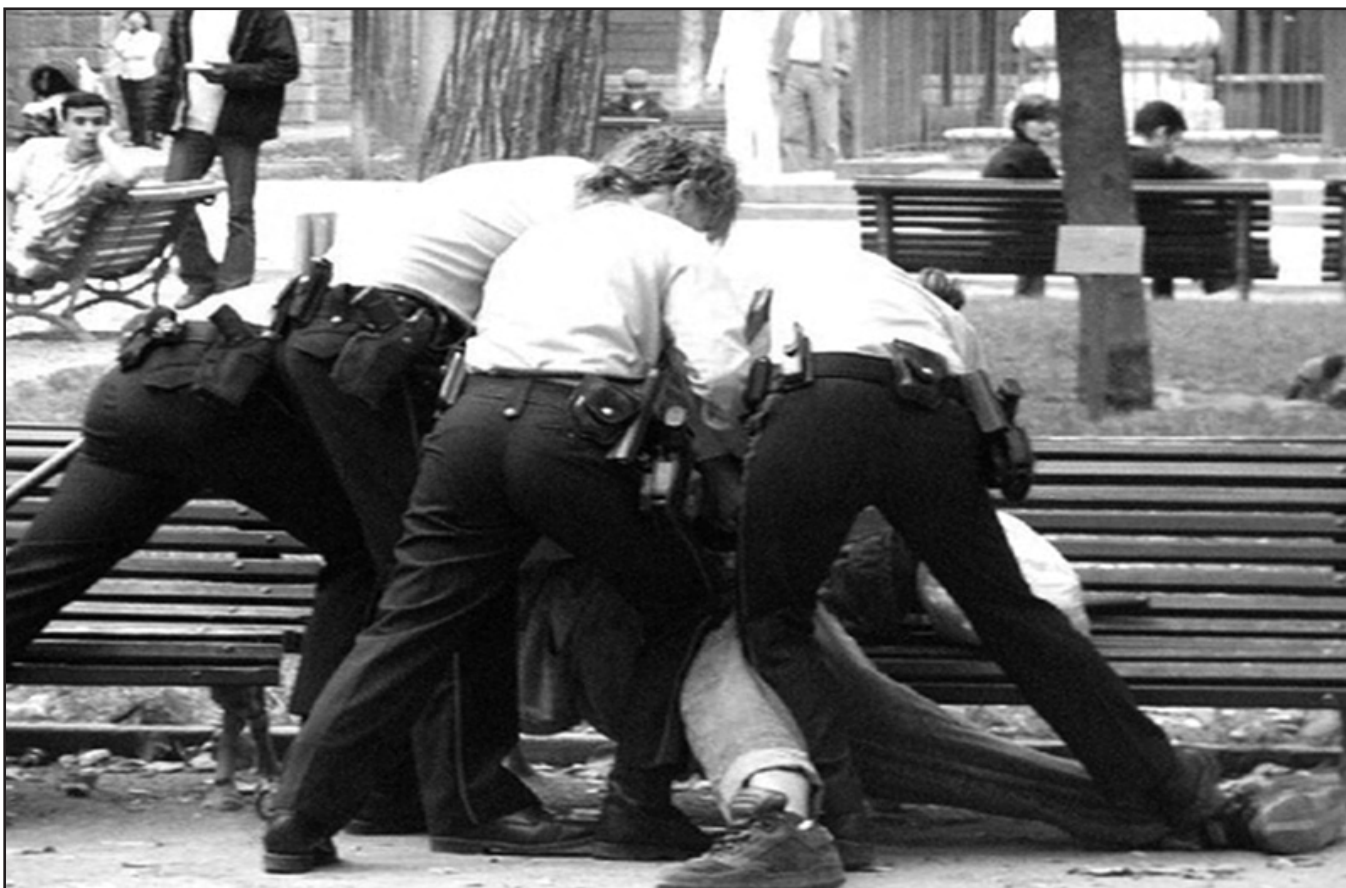
[L'Alba i el Jordi arriben a la feina sense entendre res del que han presenciats a la sortida de l'estació de metro de Sant Antoni. A l'hora d'esmorzar s'adonen que el seu company Ahmed no ha arribat i suposen que està malalt. Dies després els companys de feina s'enteren que l'Ahmed va ser detingut pel seu color de pell adonant-se que el que van veure el dilluns no era un qüestió de delinqüència, sinó un control racista d'identitat.]

VIGILANT ALS VIGILANTS, BUSQUEN PARAR LES ACTUACIONS DISCRIMINATÒRIES PER PART DE LES AUTORITATS I ELS SEUS EFECTES DE CRIMINALITZACIÓ I ESTIGMATITZACIÓ SOBRE LA POBLACIÓ MIGRANT

Els controls d'identitat, invisibles pels blancs amb papers, estan presents en la vida quotidiana de les

yalen els seus promotors "*tenim la possibilitat i la responsabilitat d'actuar, individual i col·lectivament, per fer que el control que, en definitiva, ens afecta a totes les persones, tonri a ser motiu de perplexitat i indignació. Per això pensem que s'ha de visibilitzar aquestes situacions d'injustícia i practicar el suport mutu i la solidaritat*". Vigilant als vigilants, busquen parar les actuacions discriminatòries per part de les autoritats i els seus efectes de criminalització i estigmatització sobre la població migrant. Es tracta d'una resposta col·lectiva que qüestiona mitjançant l'acció directa no violenta la proliferació de polítiques represives que afecten al conjunt de la societat.

En aquest sentit, el punt fort de la campanya és, com diu el seu lema, fer del mocador vermell un símbol d'alerta davant els propis *checkpoints* policials. Volem que la gent identifiqui un mocador vermell amb una batuda per a fer-les visibles als ulls de totes, en la mesura en què encara passen més inadvertides quan les duen a terme agents vestits de paísà. Aquesta visibilització permetrà tant la presència d'observadors externs com la possibilitat, per a les persones afectades, d'evitar-les. L'estratègia consisteix en treure el mocador vermell en un espai on s'estigui realitzant una batuda, aquesta senyal alertarà als transeünts de l'actuació policial.



Mossos d'Esquadra fent la seva repugnant feina

persones migrants. Fan que la frontera estigui a totes parts, a totes hores. Els migrants no poden deixar de viure a la frontera. Les redades són el principi d'un recorregut que consisteix en ser detingut, ser internat en un CIE i ser expulsat al país d'origen. Sortir del metro en determinades parades comporta un perill de deportació similar a saltar la valla de Ceuta.

Organitzem-nos contra les batudes.

Tot i aquest desolador panorama, les redades racistes no són inevitables i diversos col·lectius de diferents indrets d'Europa s'estan organitzant per a expulsar-les dels seus barris.

A Madrid, fa uns mesos es van crear les *Brigadas Vecinales de Observación de Derechos Humanos* amb la finalitat de donar una resposta organitzada i col·lectiva davant aquests abusos i crear formes d'actuació continuades en el temps, eficaces social, política i jurídicament. Segons assen-

A Barcelona, després d'uns mesos de recerca de diferents experiències arreu d'Europa, el 15 de maig es presentà al Forat de la Vergonya la campanya Totes estem enRedades, en la que participaren nombrosos activistes, col·lectius i espais socials. Sota el lema "*¡Treu el mocador pels teus veïns!*" la campanya consta de tres pilars.

D'una banda, es proposa divulgar la situació dels controls racistes a Barcelona. Donar a conèixer l'existència i conseqüències de les redades a qui no viu en primera persona aquesta realitat.

D'altra banda, crear un sistema d'alertes de redades que pretén unir a una mateixa xarxa tant als migrants que vulguin com a aquells que tenen papers i volen estar informats de la localització d'aquests controls, ja sigui per evitar-los com per senyalitzar-los o intervenir-hi.

Totes estem enREDADES

La campanya parteix d'una voluntat de respondre de forma unitària i efectiva davant d'aquesta situació, cada cop més freqüent, teixint un pont entre les lluites dels sense papers i les dels autòctons.

Es treballa en xarxes coordinades per zones i barris de la ciutat, ja sigui utilitzant els espais socials i/o alliberats, com fent presència al carrer o altres espais informals de trobada de migrants. D'aquesta manera, es vol aconseguir que cada persona i

agent social pugui fer-se seva la campanya per a tirar-la endavant al màxim de llocs possibles i amb la millor perspectiva. Amb la voluntat de generar diferents focus de lluita col·lectiva, concienciació de la situació i una resposta de base a les autoritats responsables d'aquestes pràctiques. En definitiva, més enllà de la campanya en sí, la idea és fomentar llaços de solidaritat entre els veïns que habitem els barris, així com proporcionar eines d'empoderament a les persones interessades i afectades.

Es pretén així posar a l'ordre del dia dels moviments socials i de les associacions que treballen amb migrants la problemàtica de les redades racistes als nostres carrers i als nostres barris, així com visualitzar una línia de resistència i acció.

Treu el mocador vermell per a les teves veïnes! Totes estem enREDADES!

LA VAGA DE LLOGUERS DE 1931

Com va sent habitual en aquest periòdic, la secció d'Història ens recorda diferents fets i lluites passades per tal de ser eines útils de cara al nostre present.

Aquest mes s'ha realitzat una traducció / resum d'un llibre del conegut historiador especialista en moviments socials i anarquisme: Chris Ealham.

Traducció / resum del capítol V de:

EALHAM, Chris, *La lucha por Barcelona. Clase, cultura y conflicto 1898-1937*, Madrid, Alianza, 2005.

L'agitació contra els alts lloguers a Barcelona... va començar a l'octubre de 1930.

Poc abans de l'arribada de la República, es va iniciar una vaga de llogaters al districte portuari de la Barceloneta que s'estengué ràpidament pels barris més pobres, com les cases barates; també van haver protestes localitzades a Sants, un barri amb un ampli proletariat de fàbrica, i en zones amb concentracions de barraques. Les vagues de llogaters eren, en gran part, una protesta dels obrers aturats, dels obrers no qualificats i dels mal pagats, tots ells molt preocupats pels temes de consum i del cost de la vida.

La vaga de llogaters era una mostra de la capacitat espontània dels desposseïts per a imposar les seves aspiracions, però no hi sortia del buit. Pel contrari, es basava en antigues tradicions comunitàries d'autonomia i estava arrelada en una xarxa amb múltiples facetes i relacions, i vincles derivats del veïnat i el parentesc. A més, com acostuma a ocórrer en tota vaga de llogaters, la participació democràtica de les bases en els processos decisoris va enfortir la mobilització. La vaga estava també estretament lligada a la capacitat de mobilització de la cultura radical promoguda per la CNT des de la primera Guerra Mundial. La Confederació no va iniciar el boicot als lloguers, però no és casualitat que aquest sorgís a la Barceloneta, bastió important del sindicalisme i seu de La Maquinista, la fàbrica metal·lúrgica més gran de Barcelona, i que els comitès de carrer o associacions de veïns que organitzaren la vaga tinguessin una participació important de cenetistes...

Els vaguistes van fer saber de manera categòrica que la seva intenció...no implicava la ruïna de les classes adinerades ni l'abolició revolucionària de la relació llogater - propietari. Així anunciaren que es negaven a pagar lloguers exorbitants, i que aquests havien de ser reduïts en un 40 %, una modesta retallada ja que, segons la seva opinió, els propietaris seguien rebent entre un 6% i un 17 % de beneficis. Aquesta retallada únicament s'aplicaria als lloguers de menys de 100 pessetes mensuals, és a dir, als lloguers que pagaven els obrers.

... Poc després del sorgiment de la República, els activistes del Sindicat de la Construcció fundaren la CDE (Comissió de Defensa Econòmica) per a estudiar el cost de la vida a Barcelona... la CDE va descriure la vaga de llogaters com una resposta justificada als "lloguers escandalosos" i a les "condicions indecents" de la vivenda, oferint als obrers un simple consell: "¡Menja bé i, si no tens diners, no paguis el lloguer!" ...



Hotel Colon -cantonada Passeig de Gràcia amb Plaça Catalunya- de la ciutat de Barcelona als voltants de l'any 1930. L'aglomeració de persones en vivendes i l'especulació urbanística han sigut un fet habitual en la Història de Barcelona

LA VAGA DE LLOGATERS ERA UNA MOSTRA DE LA CAPACITAT ESPONTÀNIA DELS DESPOSSEÏTS PER A IMPOSAR LES SEVES ASPIRACIONS

Cap a l'estiu de 1931, la CDE ...després d'organitzar als barris una sèrie d'assemblees multitudinàries va aconseguir que la vaga s'estengués com la pólvora. A finals de juny, la Comissió va afirmar que havia 45.000 inquilins negant-se a pagar el lloguer a Barcelona. A finals d'estiu, 100.000 més s'havien unit a la mobilització, i al setembre es va informar sobre casos de resistència significativa a pagar el lloguer en pobles de l'entorn de la ciutat, com Calella i Vilanova i la Geltrú... La CDE es va convertir en un punt d'enllaç des del qual coordinar la protesta. En resposta a les crides que les autoritats feien als vaguistes a fi que es sotmetessin per separat a l'arbitratge, la Comissió explicà cadascú dels motius pels quals no devien d'abandonar-se els mètodes d'acció directa. En primer lloc, els habitants pobres de la ciutat necessitaven la millora immediata del seu nivell de vida...En segon lloc, la CDE no tenia especial confiança en els republicans; ja havien renegat del seu antic compromís de prendre mesures en l'assumpte de la vivenda; i ara donaven mostres d'estar disposats a tolerar la "oligarquia dels propietaris". En tercer lloc, només la pressió faria cedir els intransigents propietaris, les decisions dels quals les autoritats es negaven a

qüestionar. A la vista de tots aquests factors, la Comissió argumentava que, si es posava fi a la vaga, els inquilins bàsicament estarien entregant les armes als seus enemics sense cap garantia de rebaixa dels lloguers. Tierra y libertad, periòdic anarquista, es va fer ressò d'aquests sentiments i va descriure la vaga de llogaters com "oportuna", capaç d'aconseguir en uns mesos el que no havien obtingut varis segles de legislació. A més, no s'ha d'oblidar que la CDE no havia iniciat la vaga i, per tant, no hi havia cap garantia de que pogués posar-li fi en cas de voler fer-ho. El que sí buscava la CDE era polititzar la percepció que tenien els obrers dels temes de consum, promentent lluitar per donar a la ciutat un nou sentit i reemplaçar la visió que tenien de la ciutat els especuladors, els propietaris i inclús les autoritats republicanes, com un lloc per a explotar i del qual obtenir guanys...

Per altra banda, la cobertura organitzativa addicional que proporcionava la CDE va resultar decisiva per a la coordinació d'aquells que eren individualment febles, incorporant les xarxes veïnals i de carrers a un moviment de resistència col·lectiva contra l'estatu quo urbà. Al apel·lar a una comunitat obrera indiferenciada, la Comissió va mobilitzar en la vaga de lloguers a molts obrers no sindicats. Aquesta naturalesa oberta tenia una importància primordial, ja que l'agitació pel nivell de vida només podia ser veritablement efectiva si atreïa al major nombre possible d'obers, sense importar el seu credo polític o la seva afiliació organitzativa. L'únic que la CDE exigia als nous vaguistes era que es registraren amb el comitè de vaga i que a continuació actuessin en total solidaritat amb els altres vaguistes, la qual cosa va

produir una espècie de front únic als carrers...

A més, l'alt nivell d'autonomia i control popular de les bases va donar un poder mobilitzador a la CDE molt superior a la capacitat de les seves estructures organitzatives.

... A les assemblees populars, els vaguistes canviaven opinions sobre els problemes del barri, incorporant les reivindicacions específiques dels inquilins dels distints barris a la lluita global per la rebaixa dels lloguers. Alguns inquilins volien millores en la qualitat de la vivenda, els aturats exigien un transport públic gratuït que facilités la seva recerca de treball, mentre que a les cases barates, un dels baluards de la vaga, la campanya dels lloguers es va fusionar amb les exigències pendents sobre la provisió d'escoles, serveis sanitaris, enlluernament dels carrers i línies de transport amb el centre de Barcelona. Al barri d'Horta, els vaguistes van fer pública una sèrie de demandes audaces per a un espai obrer, incloent l'eliminació de la Guàrdia civil a la zona i el tancament immediat de l'església local.

El sentit de la propietat col·lectiva que va sorgir de la protesta d'inquilins va crear un nivell profund de solidaritat, connectat a l'ordre dels barris i a la reserva de vincles i xarxes comunitàries. Com va anunciar la CDE, "abans que dormir al carrer, estem disposats a tot". Per consegüent, quan els propietaris ordenaren tallar els serveis d'aigua i d'electricitat de les vivendes dels vaguistes, els obrers que recolzaven la seva causa van tornar a connectar-los. De igual manera, davant els desnona-

EN UN PASSAT NO GAIRE LLUNYÀ...

Miquel Prodigios (sota la influència i plagi del joc de rol futurista "Apocalipsis Poblenou")

L'hivern del 2010 serà recordat per les catàstrofes natural que assolaren durant mesos Barcelònia. Plugues torrencials, tifons tropicals i huracans tan temuts com el "Montilla" colpejaren amb gran força la zona de pícnic del Fòrum, el Camp de la Bota i les barriades marítimes de la Barceloneta i el Poblenou. Els habitants d'aquests barris inundats i amenaçats per la ràpida transmissió de malalties letals, començaren l'èxode cap als barris perifèrics del Clot, Sant Andreu del Palomar i Horta. Allà els afamats i miserables veïns foren mantinguts en camps de concentració videovigilats per sicaris de l'empresa de seguretat Profutur S.A. i obligats a treballar 15 hores diàries en les obres de l'AVE (que encara s'allargarien 72 anys més) i de l'esperat TramCASH. La situació era tan desesperada que els rebels provocaren una sèrie de sabotatges en el recorregut de l'AVE al seu pas per la Sagrada Família, fet que provocà

esquerdes molt extenses a una de les naus i la caiguda de 5 de les 8 torres que composaven el temple. Aquest fet suscità moltes protestes de grups pro-avortistes com "Derecho a la Vida" i grups espanyolistes-bilingüistes propers a les tesis de Jiménez Losantos i Escrivà de Balaguer. El papa Benet XVI arribà a qualificar l'acció com a "demoníaca" i "feta pel mateix diable".

La fracció més radical dels GAC, els Boixos Nois, patrullaven pels carrers en busca de qualsevol possible indicatiu de pensament no normatiu.



Políticament, les grans multinacionals van acabar per exercir les funcions militars, policials i de control social que fins llavors havien correspost als estats: la regió de Barcelònia és escenari de guerres corporatives i pistolisme patronal. Molts cregueren que seria La Caixa qui acabaria dominant l'àrea metropolitana, altres apostaven per Pans&Company o Bicing, però finalment va ser FCB, més coneguda com a Barça, la que obtindria el poder.

Alguns barris iniciaren la resistència armada contra el domini totalitari blaugrana, creant grups autònoms i guerrilles que s'enfrontaren als paramilitars dels G.A.C. (Grups d'Autodefensa Culé). TMB, amb el suport incondicional de la seva plantilla de revisors, acabà aliant-se amb Joan Simporta i el FCB per tal de poder conservar la seva flota d'autobusos i el control de les estacions clau de Passeig de Gràcia i Sagrera. La presència paramilitar a barris-Zones Temporalment Autònomes com Vallcarca i La Salut augmentà degut a la gran resistència que imposaren els okupes-mutants amb grups com el CAAC (Cèl·lules Autònomes Anticulers). El seu cop més espectacular fou el segrest de la Presidenta de TMB Assumpta Escarp així com el del periodista Josep Pipí per la seva suposada manipulació informativa en la difusió del conflicte. L'episodi acabà amb la mort de Pipí i la destrucció, com a represàlia, del barri-Zona Temporalment Autònoma de

Vallcarca i de la mítica i estratègica okupa "Casa de la Muntanya".

Finalment, i degut a l'escalada de violència i les desercions d'alguns membres dels GAC, Joan Simporta dimití i s'exilià amb alguns dels seus directius de confiança a la Catalunya Nord. Els paramilitars intentaren controlar aquest buit de poder reanomenant l'Avinguda Boulevard-Diagonal com a Avinguda Josep Guardiola i repartint galetes del Barça genèticament modificades entre la desnudada població. Els fronts insurgents incontrolats es concentraren bàsicament a l'alçada de Fabra i Puig i a la zones no asfaltades del barri de les Roquetes. Així mateix, un grup d'irreductibles del CAAC s'atrinxerà a la muntanya del Carmel amenaçant de fer esclatar la botiga del Barça de les Rambles i el repetidor de TV3 al País Valencià si el FCB no abandonava les armes i si Pilar Rahola no proclamava la República AnarcoComunista de Catalunya des del balcó de la Generalitat.

La fracció més radical dels GAC, els Boixos Nois, patrullaven pels carrers en busca de qualsevol possible indicatiu de pensament no normatiu. Mentrestant molts habitants de Barcelònia somiaven d'amagades en la insurgència permanent, en un futur d'abundància, pau i llibertat a la vora de la mar Mediterrània...

14

VE DE PÀGINA 13

ments d'inquilins morosos, els activistes de la CDE, els vaguistes i els veïns responien ajudant-los a tornar als seus pisos i a transportar els seus mobles. En cas de no poder reinstal·lar-los en les seves cases immediatament, sempre havia algun veí disposat a oferir un llit i allotjament temporal. L'existència i experiències relativament uniformes dels vaguistes enfortiren aquesta forma de solidaritat. Per exemple, segons un obrer, la "majoria" dels inquilins de les cases barates eren immigrants a l'atur que senzillament no es podien permetre pagar un lloguer. Més endavant, davant el creixent nombre de desnonaments, les masses abordaren la protesta als carrers amb fórmules cada vegada més innovadores i estructurades. La restitució dels inquilins es va convertir progressivament en una celebració comunitària, recurrent per a aquest fi a vaguistes de carrers veïns i, en moments crucials, de distints districtes. Pràctiques com l'ocupació il·legal de pisos i la reinstal·lació dels desnonats mostraven tots els signes d'una ideologia contracultural, una visió obrera de la vivenda no com font de beneficis sinó com necessitat social.

Així mateix, la força col·lectiva va jugar un paper fonamental en la resistència dels vaguistes. Durant les protestes populars contra els intents de desnonaments a les cases barates de Can Tunis, es va haver d'enviar un camió de guàrdies civils per a evitar que es prengué foc a l'església local, considerada pels residents del barri com un símbol d'opressió. Els assalts als

ELS ASSALTS ALS AGUTZILS —LA FORMA MÉS EFECTIVA I EFICAÇ D'EVITAR ELS DESNONAMENTS— ES VAN CONVERTIR EN UNA COSA CORRENT I VAN HAVER INFORMES DE CASOS EN QUÈ ES NEGAVEN A PORTAR A TERME ELS DESNONAMENTS PER POR A REPRESÀLIES. A FINALS D'AGOST, A L'HOSPITALET, UNA MULTITUD INDIGNADA VA INTENTAR LINXAR DOS AGUTZILS.

agutzils —la forma més efectiva i eficaç d'evitar els desnonaments— es van convertir en una cosa corrent i van haver informes de casos en què es negaven a portar a terme els desnonaments per por a represàlies. A finals d'agost, a l'Hospitalet, una multitud indignada va intentar linxar dos agutzils. En altra ocasió, uns agutzils enfrontats a una gentada enfurismada es van veure obligats a fugir abandonant el seu camió. L'escolta d'aquests amb brigades de policia va desencadenar batalles violentes als carrers on es van veure involucrats dones i nens de classe obrera.

El paper destacat de les dones tenia molt a veure amb el que elles van realitzar dins les protestes de consum "tradicionals"; la policia no sabia com fer front a la militància femenina i no era rar que s'anessin sense efectuar cap desnonament. Les marxades col·lectives a les llars dels propietaris formaven també part dels antics repertoris de protesta obrera. Així, després de la instal·lació d'una família desnonada de Sants, els residents es van dirigir cap a la vivenda del propietari, advertint-li de que no tornés a desnonar els inquilins i anunciant públicament que el propietari estava contravenint el codi moral de la comunitat. En alguns casos, els propietaris informaren la policia de les amenaces que havien rebut de vaguistes armats. Les notícies de les accions triomfants —la reinstal·lació de famílies o desnonaments no produïts— recorrien oralment els barris i donaven nou ímpetu als qui protestaven. Mentrestant, Solidaridad Obrera va servir com a punt de recolzament pels vaguistes, publicant els noms i direccions d'aquells que s'oposaven a la vaga de llogaters...

Des de finals de 1931 fins l'esclat de la Guerra Civil, els radicals (de la FAI) van declarar que l'ocàs del capitalisme era inevitable i que el problema (social de la vivenda i) de l'atur no es solucionaria fins "després de la revolució" i la consecució de "la solució definitiva", o sigui, l'esclafament d'un "ordre econòmic que no pot garantir una vida per a tothom"...

La barreja de les tàctiques anarquistes i la repressió estatal va produir un allunyament de les lluites mas-

sives, com eren la vaga de llogaters i la disputa pel reconeixement de les bosses de treball (pels aturats), fins a formes de conflicte basats en una resistència als carrers de petits grups més irregular i no institucionalitzada...

Tanmateix, el sectarisme dels radicals es va poder veure per primera vegada durant la vaga de llogaters. I encara que els organitzadors de la vaga es dirigien a tots els treballadors, qualsevol que fos la seva afinitat ideològica, els anarquistes radicals van intentar progressivament explotar la mobilització per als seus propis fins... Al mateix temps, i a pesar que la CNT havia acceptat organitzar comitès d'obres sense treball —un tema de "vida o mort" per als sindicats—, aquests temes eren sempre secundaris en relació a l'anticomunisme implacable dels radicals...

Més endavant, els radicals van deixar clar que no tenien cap interès en establir lluites amples i col·lectives, com aquelles que havia iniciat la CDE al 1931. Així, es van oposar a la lluita del BOC per forjar la unitat proletària en la seva Aliança Obrera contra l'Atur Forçós per considerar-la un "complot comunista". No es tractava d'un cas aïllat: els radicals no sols creien que ells eren els millor capacitats per a organitzar els aturats, sinó que també estaven convençuts que ells sols podien fer la revolució.

Solucions als geroglífics -pàg.2-:

Capellà i home de be, no pot ser

&

Com més capellans més carques

EL SADISME DE LUXE

Visons: l'assassinat en massa de la indústria de la pell

Redacció. Barcelona

La introducció dels visons americans a Europa es remunta cap a l'any 1926, quan van ser transportats i criats per empresaris que volien apuntar-se al creixent negoci de la cria d'animals de pell en granges intensives. A l'estat espanyol arribaren al 1958, on actualment, cada any se'n crien en captivitat 400.000 visons. De les 50 granges de visons conegudes repartides a la península, la majoria es concentren a Galícia. La resta es reparteixen en zones humides i verdes del País Basc, Aragó, Castella-Lleó, la comunitat de Madrid i Catalunya.

La mentalitat de lògica destructiva d'exploració capitalista, fa que els grangers no tinguin pudor a obligar a aquests animals salvatges a sobreviure en unes gàbies individuals d'1 x 0,45 x 0,35 m per a un cos d'un volum de 0,15 m³. Les dents canines i les glàndules anals són arrancades pels grangers per a disminuir el nivell d'agressivitat dels engabiats, quan aquests encara estan en període de creixença.

Els visons neixen tots durant el mes d'abril i són gasejats amb diòxid de carboni o monòxid de carboni durant la última setmana de novembre i la primera de desembre, quan la seva pell assoleix un gressor mercantilitzable. A la càmera de gas, els visons corren frenèticament i lluiten per mantenir els seus rostres per damunt del nivell del

gas com a conseqüència de la seva capacitat per a retenir la respiració. Inclús, comissions com la ECED (European Commission's Environment Directorate) que tant diuen que volen ajudar a la naturalesa des de la seva passivitat i benestar, són discordants amb aquesta brutal pràctica.

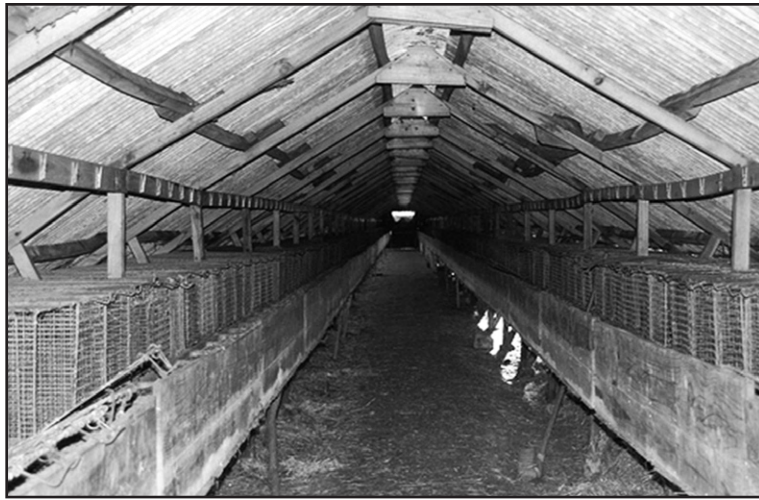
A Catalunya també tenen molt de pes les granges de cria i escorxadors de conills. Aquests són explotats per la seva pell, pèl i carn.

Dels 94 escorxadors de conills que existeixen a l'estat espanyol, el 34% es troben a Catalunya, on alhora existien 5.644 granges des d'on s'envien els animals a matar. Aquestes granges alberguen un total de 3.409.065 gàbies.

Les granges de pell, com totes les granges d'animals causen un greu dany al medi ambient pels fems, les restes de pèl, orina, sang i químics tòxics (emprats per netejar les pells) que es filtren a través de la terra, contaminant el sòl i les aigües subterrànies.

Els alliberaments, desastre ecològic o justa venjança?

"Per a l'elaboració d'un abric de visó, són aproximadament 45 els visons que s'assassinem."



Interior d'una granja de visons

Segurament aquesta frase l'has sentit mil cops. També hauràs vist algun cop, les impactants imatges d'aquests éssers quan són escorxats. Però què fas i què has fet, quan has vist el que s'amaga darrere d'aquest despiatat negoci. Creus que és necessari per gaudir d'un producte que no és de primera necessitat (ni molt menys de supervivència), maltractar altres éssers? Què pots fer si penses que no? Creus que plorant i sentint compassió canviaràs alguna cosa? O penses que contribuint de manera dinàmica, fent pública la situació i lluitant amb la il·lusió que algun dia tots els negocis de pells es converteixin en cendres, et sentiràs més a gust?

Perquè no existeixen impossibles, cada any a l'estat espanyol i arreu del món algunes persones opten per escollir la segona opció per a fer front a una de les tantes injustícies amb les que intenten, algunes persones, no conviure amb aquest sistema. Resulta irònic com per cada alliberament de visons americans, la premsa convencional apunta com a culpables de l'impacte ecològic que

té aquest depredador, a les alliberadores. Però ara bé que hi ha darrere de tot això? Per què no es parla de l'origen de la introducció d'aquesta espècie? Per què no ens expliquen com degraden el medi ambient les granges i els escorxadors? Qui parla del consum impulsiu i els desitjos creats per les marques de moda?

Quan vegis un visó alliberat i vulguis que un granger l'atrapi amb una trampa, preguntat: qui és el depredador, el visó que s'ha alliberat o el granger i l'empresari que creen d'arrel aquesta situació?

VERTIDO DE PETRÓLEO

Explosión de una plataforma de BP en el Golfo de Méjico

Redacció. Nueva Orleans

La petrolera BP vuelve a estar en el ojo del huracán tras la explosión de la plataforma petrolera, propiedad de *Transocean*, y que BP tenía arrendada hasta 2013.

Tras fallar todos los sistemas de seguridad, el pasado 20 de abril, la plataforma explotó y se hundió en aguas del Golfo de Méjico, provocando una de las catástrofes medioambientales más importantes de la Historia.

EL DERRAME HA OSCILADO ENTRE LAS 680 Y LAS 11.600 TONELADAS DIARIAS



Imatge de la plataforma *Deepwater Horizon* tras la explosió el pasado 20 de abril

En todo este tiempo BP ha tenido numerosos problemas para frenar el vertido de crudo y metano que ha asolado gran parte del fondo marino y las costas de diferentes lugares del Golfo de Méjico (EE.UU).

La plataforma explotada y hundida era de diseño RBS-8D de quinta generación, un tipo de plataformas pensadas para la extracción de crudo en aguas ultra-profundas y, en este caso, de unas dimensiones de 121 metros de largo por 78 de ancho, preparada para operar en aguas de hasta

2'4 Km de profundidad y con capacidad de perforación de hasta 9'1 Km, con una tripulación aproximada de 130 miembros.

Cuándo la torre se encontraba en la fase final de perforación de un pozo, el pasado 20 de abril, se produjo una fuerte explosión. Algunas fuentes hablan de 11 desaparecidos tras el incidente. Un par de días más tarde la plataforma se hundió en las aguas del Golfo de Méjico. Antes de la explosión, la plataforma trabajó en el *Cañón Misisipi* de BP.

El derrame de petróleo, mezclado con cantidades de metano, según diferentes fuentes, ha oscilado entre las 680 y las 11.600 toneladas diarias. Siendo así una de las mayores catástrofes naturales ocurridas hasta la fecha. Por si no fuera poco, el componente utilizado por BP para diluir el petróleo, conocido como *Corexit*, no es seguro para la fauna marina.

La edad del petróleo se acaba, pero antes, seguramente, deberemos de continuar soportando catástrofes como ésta.

LIBERACIÓN DE VISONES EN ARAGÓN

Redacció. Zaragoza

El pasado 19 de marzo, en la zona peninsular de Aragón, se produjo una liberación de visones cerca de las orillas del río Martín.

Los propietarios de la granja, donde se produjo la suelta intencionada de 126 visones americanos, denunciaron que ya habían sufrido siete robos desde que abrieron la explotación en el año 2002.

Este tipo de acciones se han producido con bastante asiduidad en los últimos años por diferentes latitudes peninsulares: Aragón, Galícia, Cataluña, etc. Y parece que no pararán teniendo en cuenta la determinación de los y las activistas responsables.

Los mass media afirman que este tipo de acciones suponen un fuerte ataque a la biodiversidad autóctona, ofreciendo análisis simplistas y que no van a la raíz del problema: una industria peletera repugnante, al servicio del *esnobismo* de las clases adineradas, y un sistema capitalista que sólo busca el beneficio económico a costa del bienestar humano, animal y medioambiental.

CANTO A LA GENTE DESAHUCIADA

Tu hipoteca ha nacido
no en propiedad:
tu aspirabas al uso
no a especular.

Alquiler es escarcha
de arrendamientos:
escoria de las leyes,
feudos y diezmos.

Con la excusa de ofertas
y de demandas
la LAU trajo los cienos
del alto arriendo.
Y a lo indefinido
le puso término:
contratos breves de años
fue su criterio.

Te abrieron hipoteca
con malas artes
captando tu interés
con gran desaire.
La hipoteca es cerrada
no hay pagos pobres
de duración perpetua
de alquiler, aire.

El paro y la hipoteca
hielo y escarcha
acechan anhelantes
tiempos y estancias.

Con sangre de hipoteca
negros negocios

cajas y financieras
acunan odios.
Con escarcha de cuotas
deudas derraman
exigiendo desahucios
con malas ganas.

Alondras te visitan
mas nada ofrecen
que de pagos te libren
bribones jueces.
Y ante bancos te humilles
con buena fe
entregándoles casa:
pues no hay más bien.

Mas nadie te devuelve
todos tus pagos
con los que en un principio
te han saqueado.
Pagaste tasaciones
y a los notarios
te aplicaron impuestos
patrimoniados.

La hipoteca es subasta
no la elegiste
promotores y bancos
marcan tus lindes.
Te despojan y adquieren
a mitad ciento
el valor de mercado
sin argumentos.

Arrastras tu la deuda
de un bien sin bien
que el banco alzó su precio
por su interés.
Te arrancan pues de casa
relampaguea
lanzándote a alquileres
que son de pena.

Exige moratorias
tómate tiempo
contra los que especulan
haz contratiempos.

Y súmate y anima
las resistencias
que hagan del alquiler
nueva revuelta.

Y presiona a la baja
La Propiedad:
sus rentas e intereses
a eliminar.

Reúnete y actúa
con quién le afectan
los gobiernos de izquierdas
y de derechas.

Y oKupa mientras puedas
con gran coraje
haciéndoles difícil
vivir de tu aire.

Kabiria

LA SANG DELS DRACS

Sant Jordi cavaller, de closca closa,
martell de doble cap contra certs dracs
que volen que aquest poble sigui lliure,
no venut a Millets ni a Samaranchs.

Sant Jordi és un patró, ara per ara,
patró de patronats i patronals
que volen fer-la santa una diada
on s'ensumen els llibres fent calaix,
i on les roses d'indústria, ja marcides,
no llegeixen cap goig ni cap combat.

Sant Jordi no és un símbol llibertari
ni és neguit per als rics i apoderats
que es serveixen del poble com graella
mentre la sang dels dracs no els faci mal.

Kabiria

